A r b a t e l F i l o t h e a n u

F E R E S T R E

S P R E

I N F I N I R E

Tantra şi Poezia

„Toate situaţiile care reprezintă oportunităţi de a învăţa, tot ce înseamnă emoţii, tot ce înseamnă înţelepciune, pe care le crează fiinţa umană pentru ea însăşi pe Pământ, ajung şi la celelalte fiinţe din Tărîmul nostru şi totodată se deplasează în toate dimensiunile. Nimic nu este făcut, nimic nu este spus, nimic nu este gîndit fără să creeze UN EFECT DE UNDĂ ÎN EXTERIOR, de la fiinţa care le emite, prin vibraţie emoţională ce străbate TOATE DIMENSIUNILE Creaţiei ! Acest aspect nu poate fi înţeles pe deplin de creierul uman, fiind o informaţie care este mai greu de asimilat la anumite nivele, noi (îngerii) însă alegem să v-o împărtăşim. ”

Robert Schwartz – Suflete curajoase

„ **Cu toţii trebuie să ne dăm seama că, în realitate, fiecare alegere şi fiecare intenţie pe care o manifestăm influenţează, totodată, într-o anumită măsură, întreaga umanitate. Chiar şi atunci cînd (deocamdată) nu ne dăm seama de aceasta, fiecare dintre noi sîntem , într-o anumită măsură, responsabili pentru tot ceea ce se petrece pe această planetă, fie că este vorba de existenţa noastră de zi cu zi, fie că este vorba de această lume în care trăim cu toţii. Înţelegînd aceasta, trebuie tocmai de aceea să-I cerem plini de umilinţă şi credinţă ajutorul lui DUMNEZEU TATĂL, pentru ca în felul acesta gîndurile, intenţiile şi acţiunile noastre să influenţeze în bine, într-un mod profund şi durabil, întreaga umanitate. Procedînd adeseori în felul acesta, vom putea avea o contribuţie importantă, care poate impulsiona transformarea gradată în bine a întregii umanităţi în ansamblul ei**. ''

''Cel care îşi imaginează doar **că realizează lucruri folositoare pentru el şi pentru ceilalţi cînd de fapt nu este aşa, nu are nici o şansă să se schimbe. În primul rînd un om trebuie să-şi înţeleagă lipsurile şi limitările, *acceptîndu-se aşa cum este*, pentru că** doar în felul acesta poate exista o şansă de transformare**.**

Această falsă înţelegere a ceea ce un om este de fapt, e considerată de înţelepţii yoghini ca fiind cel mai mare rău, deoarece toate celelalte rele, dureri, suferinţe provenind din exterior, sunt un rezultat al legii karmei, avînd rolul de a ne face să învăţăm şi deci conduc şi ele indirect către înţelepciune. Această falsă înţelegere nu poate însă decît să ne îndepărteze de înţelepciune, hrănind egoismul, împingîndu-ne din ce în ce mai adînc în ignoranţă şi creînd imposibilitatea elevării conştiinţei “.

“ Nu există filozofie veritabilă, nici religie şi nici spiritualitate veritabilă fără poezie, fără transfigurare, fără magie şi nici fără eros conştient. Eternul Feminin (care în Orient este prefigurat de starea de SHAKTI) este ceea ce conferă spiritualităţii o anumită poezie, magie, transfigurare şi mister.” Gregorian Bivolaru

Prezentele rînduri urmăresc cu tot dinadinsul evitarea discursului scorţos al intelectualismului sec, care plictiseşte pînă la aversiune cititorul neumblat prin labirinturile filozofarde ale gîndirismului occidental.Tantra nu este despre sex sau poziţii amoroase, cum cred cei mai mulţi dintre sferto-docţii acestei lumi în urma campaniei perverse şi calomnioase a sectelor satanice, ci înseamnă „ţesătură” şi se referă la interconectarea dintre toate fiinţele şi aspectele Creaţiei dumnezeieşti, în care nimic nu este şi nu poate fi separat de Întregul Oceanic al Conştiinţei Absolute, iar Poezia este zborul în inefabilul mister atoatecuprinzător !

Titlul de mai sus m-a sedus întru aflarea sau cercetarea a ceea ce ar putea fi aflat dacă m-aş scufunda în adîncimile misterioase ale cîtorva conexiuni accesibile unei minţi nu cine ştie ce elevate...şi pleacă de la un fragment de vis, redat mai jos :

În visul meu, atît cît mi-l amintesc (!), era vorba de un cuplu, el şi ea, aflat într-o încăpere sau apartament. Detaliind, apartamentul se afla într-un plan principal, pentru că bărbatul, deşi vizibil de către femeie, era într-un plan secund, dar nu în apartament propriu-zis, ci un fel de barcă... să zicem un iaht.

Visătorul îi vedea pe amîndoi şi simţea, cel puţin parţial, starea sufletească a celor doi, dar nu se identificase în prima parte a visului cu nici unul dintre ei. De pildă, Visătorul simţea starea de nelinişte a femeii, nu prea mare totuşi, care aştepta ca bărbatul să vină lîngă ea. Bărbatul plecase din acel prim plan, şi se poate specula că plecarea acelui bărbat putea să se fi produs în plan mental, de vreme ce el era totuşi vizibil femeii, dar asta este o explicaţie a minţii obişnuite. Suspiciunea Visătorului şi a femeii era că bărbatul furase cumva iahtul pe care acum îl inspecta cu mare curiozitate sau, altfel spus, îşi însuşise dreptul nepermis de a folosi acea barcă, fără acordul proprietarilor. Şi de aici înainte lucrurile se complică într-atît, încît devin aparent ilogice, pe de o parte, dar fascinante, pe de altă parte ! Nu mi-e clar acum dacă bărbatul din vis ori chiar visătorul citea o carte, alături de cuplul descris mai sus, în acel prim plan care era un apartament !...În carte parcă se vorbea despre un cuplu... şi ar urma să descriu tot ceea ce am descris deja ca existînd şi în vis !

Mintea obişnuită din starea de veghe, precum se ştie, ordonează faptele *în timp*, adică le poate percepe doar în *secvenţe temporale*, *înşirate* unele *după* altele...În vis sau în stări supraconştiente, conştiinţa noastră percepe, în mod simultan, din *planuri diferite* !! Tradus pentru mintea obişnuită, aceasta ar fi ca şi cum, cu mintea noastră limitată, gregară, am fi

conştienţi simultan de ceea ce este vizibil în plan fizic, cunoscînd totodată planul afectiv al celor implicaţi, precum şi planul mental, dar mai este ceva, o realitate care le cuprinde pe toate simultan, numită aici supraconştient ! La acest nivel avem acces la ceva şi mai uluitor, pe care am să-l numesc plan TAINIC, fiindcă denumirea de plan cauzal este mult prea tehnică şi banală; sintagma de *plan cauzal* ne-exprimînd fascinaţia şi misterul conţinute implicit la acel nivel foarte profund !

În scenă apare tatăl fetei, un om despre care visătorul ştie că este/era un om bogat sub aspect material, căruia barbatul- iubitul-soţul (?) femeii îi oferă un impermeabil drept cadou, luat de pe acel iaht. Gestul nedumereşte un pic, atît pe fiică-iubită- soţie (?), cît şi pe tatăl fetei. În tot acest timp, Visătorul care era şi nu era bărbatul din vis, citea o carte, în care parcă era şi nu era vorba despre cele descrise pînă acum !

Bărbatul-iubitul din vis le prezintă apoi femeii-iubitei din vis şi tatălui acesteia pe cineva de pe iaht. Iniţial este doar o intenţie a bărbatului din vis, căreia nu i-a putut da curs imediat, fiindcă atît femeia din vis cît şi tatăl acesteia nu erau atenţi, fiind preocupaţi fiecare de altceva, dar scribul acestor rînduri nu vrea să complice şi mai mult lucrurile cu descrierea unor planuri mult prea secundare, care vizau reacţiile celor doi la acţiunile bărbatului din vis.

Aşadar, bărbatul din vis intenţionează să le prezeinte celor doi, tată şi fiică, un cuplu de pe iaht,care posibil să fi fost proprietarii iahtului, cel puţin aşa traduce mintea obişnuită a naratorului. Numai că în acest moment intervine paradoxul şi fascinaţia visului, adică ceva ce nu poate fi redat în limbaj uman inteligibil decît într-un mod vag raţional, care de fapt ştirbeşte sau banalizează totul, în dorinţa de a face descrierea inteligibilă ! Cuplul prezentat de bărbatul din vis iubitei sale şi tatălui ei, este ceea ce în limbaj tehnic s-ar numi o hologramă, însă doar definind situaţia, nici pe departe nu se poate reda bogăţia uluitoare de sensuri ascunse, paradoxale, a acelui ceva care părea să fie un fel de tablou viu, ce cuprindea imaginea totodată antropomorfă a unui bărbat vărstnic, dar simultan şi a unui aranjament floral în forma unui chip uman. Sensurile ascunse proveneau pe de o parte din holograma propriu-zisă, iar pe de altă parte, din legăturile cauzale extrem de subtile dintre toţi participanţii descrişi pînă acum.

Altfel spus, acel aranjament floral, avea o formă în mişcare, sugerînd multiple şi tainice sensuri, nu doar chipul antropomorf a unui probabil proprietar de iaht. Aproximativ în acest moment, cititorul din vis, care va fi fost poate chiar visătorul, vag conştient de complexitatea visului, a vrut să atragă atenţia tuturor participanţilor cît de fascinantă era cartea citită de el, şi care descria cam ceea ce a fost prezentat pînă acum, aici ! Din nefericire,

exclamaţia sa : „ Ce carte fascinantă !! ” conţinea atît de mult entuziasm, încît...

Visătorul s-a trezit în lumea tridimensională a stării de veghe !

Ce anume era atît de fascinant de fapt ??... Cartea citită în vis era o *creaţie artistică* a unei lumi extrem de complexe şi subtile, creaţie a unei conştiinţe aflate la un nivel evident cu mult mai înalt decît poate accesa mentalul obişnuit al unei fiinţe pământene din Kali yuga ! Era o carte care putea fi *citită* şi *vizualizată* SIMULTAN ca un film, care transmitea totodată stările sufleteşti ale personajelor, la simpla intenţie a receptorului. Altfel spus, receptorul cărţii-film, putea doar printr-o simplă intenţie, să afle *tot* ce voia să ştie despre nu contează ce detaliu, în oricare fracţiune de timp aleasă ! Ba mai mult, receptorul acelei cărţi-film, putea să trăiască simultan sau succesiv toate stările şi emoţiile personajelor, pe lîngă informaţiile privind legăturile extrem de complexe dintre acele personaje ! În ultimă instanţă, fascinaţia provenea de la natura acelor *legături tainice* dintre personaje, legături subtile care păreau să transmită o anume INTENŢIE, o anume finalitate, spre înţelegerea a ceva foarte important atît pentru fiecare persoană implicată în acea naraţiune-film, cît şi pentru *fiecare receptor uman* !!!

Intuirea unei revelaţii uluitoare este ceea ce m-a entuziasmat atît de mult în vis şi m-a determinat să mă trezesc, pierzînd astfel tocmai esenţialul ! Să scrii o carte, să faci un film, ori să creezi nu contează ce în lumea actuală, este o proiecţie în planul 2D a imaginaţiei creatoare; plan foarte limitativ, cum bine se ştie de către toţi cei care s-au străduit să cuprindă Necuprinsul în arta lor, dar să creezi o lume aparţinînd nu doar unui simţ odată, ci tuturor simţurilor simultan, o lume dinamică pe multiple planuri, respectiv planul fizic, emoţional, mental şi *cauzal*, este cea mai fascinantă năzuinţă a unui creator uman !! Creaţia sau opera respectivă cuprinzînd pe deasupra, ca o încununare supremă, înţelepciunea dumnezeiască a unor tainice sensuri necesare fiecărui receptor uman ! Limitele nu vor fi provenit din profunzimea operei create, ci din capacitatea receptorului de a pătrunde diverse straturi pline de bogăţii, uluitoare prin complexitate şi profunzimea lor !!

Mai simplu exprimat, să vezi, să simţi şi *să înţelegi plenar* că acea creaţie artistică are un mesaj incredibil de înţelept şi profund PENTRU FIECARE RECEPTOR UMAN, este cu adevărat fascinant !! De aşa ceva este capabilă doar o conştiinţă pe deplin îndumnezeită !

Această soartă de Creatori Celeşti ne aşteaptă pe noi toţi oamenii actuali ! Cu precizarea că fiecare ne vom bucura, vom fi încîntaţi şi fascinaţi de creaţiile tuturor celorlalte entităţi din preajma noastră, iar Suprema

Beatitudine va fi să participăm trăind *conştienţi* la cel mai înalt şi profund nivel Creaţia magnifică a Lui Dumnezeu Tatăl-Mama, pe care în momentul prezent o percepem numai din perspectiva unor conştiinţe foarte vag conştiente de miracolele şi profunda înţelepciune a Creatorului Suprem !!

Cea mai expresivă faţetă o constituie înţelegerea fie şi parţială a unui aspect despre care n-am auzit vorbindu-se niciodată pînă acum, n-am citit nimic scris în acest sens, cel puţin nu la modul în care mi s-a aratat mie. Este vorba de IMPORTANŢA EXTRAORDINARĂ A FIECĂREI FIINŢE DIN IMEDIATA NOASTRĂ APROPIERE PENTRU FIECARE DINTRE NOI ! Mă refer în primul rînd la fiinţele umane, dar nu numai ele, fiindcă aproape la fel de importante pentru noi sînt şi fiinţele non-umane, respectiv animalele care convieţuiesc alături de noi un timp mai lung sau mai scurt.

Cei mai mulţi dintre noi cei care ne aflăm în trupuri de bărbaţi, ne-am *obişnuit a crede* că femeile sînt pentru noi fie obiecte ale plăcerilor carnale, fie servitoarele noastre întru facerea mîncării, întru curăţenia hainelor şi a ambientului unde locuim. Iar cele dintre noi care se află în trupuri de femei s-au *obişnuit a crede* că bărbaţii din viaţa lor sînt acolo fie pentru plăceri carnale, fie pentru pază şi protecţie sau ca vacă de muls bani ori pentru repararea cine ştie cîtor chestii defecte din casa şi viaţa lor ! Aceasta este o viziune pe cît de superficială, pe atît de păgubitoare prin deprecierea inerentă pentru ambele sexe !

Deşi nu mi s-a arătat la modul concret şi foarte specific în ce constă uriaşa importanţă a fiecărei fiinţe din viaţa mea, totuşi am înţeles că fiecare fiinţă, fiecare lucru, fiecare conjunctură destinică îşi are importanţa sa excepţională ! Eu însemn ceva *foarte important* pentru tine, oricine ai fi tu şi oricare ar fi relaţia dintre noi doi, iar tu însemni ceva *foarte important* pentru mine, oricine aş fi eu în raport cu tine şi oricare ar fi relaţia dintre noi doi, fără excepţie !

Rostul tău, menirea ta pe lîngă mine şi reciproc, rostul meu, menirea mea pe lîngă tine, oricare ar fi relaţia noastră actuală, oricît de redusă temporar sau sentimental, este ceva ce nu poate fi realizat *de nimeni altcineva în afară de tine pentru mine şi de mine pentru tine*. Chiar dacă tu în momentul de faţă eşti încarnată în trup de femeie şi ai un iubit care te împlineşte afectiv şi erotic, adică face amor cu tine în deplină continenţă sexuală trei ore în fiecare zi, iar eu sînt pentru tine doar un coleg de curs ori un om oarecare de pe stradă, chiar dacă doar am schimbat cîteva cuvinte sau nici unul, cu toate acestea eu sînt extraordinar de important pentru tine şi reciproc, deşi nici tu nici eu nu sîntem pe deplin conştienţi în ce anume constă această covîrşitoare importanţă ! Tu doar trebuie să mă priveşti şi să meditezi puţintel la semificaţia condiţiei mele trupeşti pe lîngă condiţia ta

fizică mai mult sau mai puţin sănătoasă şi s-ar putea să ai niscai revelaţii, dar s-ar putea şi să nu simţi nimic, ceea ce nu înseamnă totuşi că se reduce importanţa mea pentru tine.

Am înţeles intuitiv că importanţa aceea covîrşitoare se află în legătură cu lecţiile pe care fiecare le are de asimilat în viaţa sa de zi cu zi, pe de o parte, iar pe de altă parte este legată de ajutorul pe care fiecare dintre noi ni-l oferim unul altuia întru evoluţie spirituală ! După ce avem o trăire şi înţelegere a înţelepciunii divine, fie şi foarte infimă, aşa cum mi s-a oferit mie, atunci devii cu adevărat umil, chiar dacă numai pentru cîteva ore sau pentru o singură zi.

Reformulez: Tantra implică interconexiunea între toate aspectele şi fiinţele din Creaţia Dumnezească, iar Poezia fiind acel inefabil care este şi rămîne mereu misterios, mereu sublim, mereu fascinant, oricît de înalt ar fi nivelul nostru de realizare spirituală ! Altfel spus, pentru orice creatură va exista în eternitate, cred eu, un mister pe deplin misterios, deci inaccesibil chiar şi supraconştiinţei plenar trezite ! Un aspect *poetic* în cel mai înalt şi profund grad posibil, pe care Ghidul meu spiritual l-a numit Atributul Poeticului Dumnezeiesc, din care izvorăşte izvoraşul meu de inspiraţie şi al tuturor celorlalţi poeţi mai mult sau mai puţin permeabili la Frumuseaţea dumnezeiască !

De ce acest titlu : **Ferestre spre infinire** ?

O colegă, Sorina, căreia îi mulţumesc cu acest prilej, m-a întrebat de unde am luat termenul de *infinire* ? „ Cred că l-am inventat eu ”, i-am spus. S-a dovedit că greşeam. De la ea am aflat că termenul a fost folosit pentru prima dată de Eminescu în povestirea *Sărmanul Dionis*, pe care am citit-o pe la 16 ani, cred. El defineşte termenul de infinire ca „ sfîrşitul fără nici un sfîrşit”. Pentru mine are altă semnificaţie, cum se vede mai jos. Ca şi în cazul altui cuvînt pe care credeam că l-am inventat eu, anume „îngerim”... Sorina pretinde că l-a pronunţat faţă de mine cu mulţi ani în urmă şi că acel cuvînt fusese inventat de un prieten de-al ei din tinereţe, fapt de care eu nu-mi amintesc nici picat cu ceară !

Dacă aşa se va fi petrecut, e posibil să-mi fi rămas în subconştient; nu am cum să neg aşa ceva, dar dacă nu aş fi auzit acel termen de la ea niciodată sau dacă altcineva ar fi folosit acel termen în altă locaţie şi alt timp, cum s-ar explica chestiunea ?...Cred că prin accesul la subconştientul colectiv. Sorina mi-a sugerat să fac cunoscute toate acestea aici, ca dovadă de bună credinţă. În ce mă priveşte, felul cum am ajuns *conştient* la termenul de „infinire” este prin Castaneda. Într-una din cărţile lui se vorbeşte despre *Povestirile infinitului*, şi cum eu personal nu vreau nici

măcar să imit pe cineva, darmite să plagiez, atunci am adus oarece modificări termenului de infinit... pe care îl simt altfel decît a fost definit de Eminescu, care definiţie este insuficientă, ca să nu spun tautologică, întrucît infinitul este tot „sfîrşit fără nici un sfîrşit", ca şi infinirea... Deci unde e diferenţa aici ?

Aşadar, după cum simt eu cuvintele :

Infinitul există deja : este Conştiinţa Dumnezească Absolută, aşa susţin Înţelepţii care au realizat uniunea deplină cu acea Conştiinţă Absolută prin trăire directă ! Infinitul este un dat, o realitate transcendentă, în sensul că nu este creat de nimeni şi nimic, fiind deasupra sau dincolo de Creaţie. Infinitul-Etern este singura Realitate Transcendentă şi nu poate fi alta decît Conştiinţa Dumnezească Absolută ! Orice altceva este Creaţie, deci limitată în timp şi spaţiu, după cum susţin Înţelepţii *jivanmukta*.

Infinirea este *un proces în derulare* a conştiinţei umane limitate deocamdată. De ce a conştiinţei umane limitate ?...Pentru că totul în macrocosmos se raportează la o conştiinţă care percepe acel ceva exterior ei şi nu poate fi vorba de Conştiinţa Dumneazeiască Absolută, de vreme ce ea este deja infinită. Ar fi tautologic sau fără sens să afirmi că Infinitul se infineşte ! E ca şi cum ai spune că Eternul se eternizează ! Eternul este infinit şi Infinitul este etern. Unde mai adaugi o clipă Eternităţii sau un pas infinitului ?...Poate cel mult în poezie !

Noi oamenii ne *definim* unul în raport cu altul şi ne *infinim* ca expasiune a conştiinţei, a Sufletului, în nemărginirea fără de marginii a infinitului !

Infinitul este *Totalitatea*, *Infinirea* este direcţia tuturor sufletelor individuale înspre infinitate, ca proces în derulare, din simplul motiv că *Totalitatea, Absolutul*, fiind deja infinite, nu au nevoie de infinire, pe cînd conştiinţa umană limitată tinde mereu spre acea *Totalitate* de care a fost separată la *Începutul Tuturor Începuturilor* ! Arta poate fi în anumite cazuri sau de la un anumit nivel, o Fereastră spre Infinire, asemănătoare întrucîtva cu lansetele pescarilor, în care creatorul artei originale veritabile, pe de o parte, sau minţile receptoare, pe de altă parte, se avîntă ori se scufundă în Oceanul plin de Mistere dumnezeieşti, pentru a reveni de acolo îmbogăţite cu sensuri noi sau cu revelaţii mai mult ori mai puţin emoţionante, profunde, inefabile !

Este oarecum diferenţa dintre Fiinţă şi fiinţare. Fiinţa este un dat, fiinţarea este devenire.

Infinirea mai poate fi asemănată cu o curbă parabolică a cărei valoare este cu atît mai inepuizabilă, cu cît este mai înaltă traiectoria sa, în sensul

de profunzime în Înaltul cel fără de marginii al Transcendenţei dumnezeieşti !

În cazul de faţă, *Ferestrele spre infinire* pot fi poeziile. Dacă sînt realmente inspirate, originale, profunde, ele reuşesc în oarece măsură să redea o sclipire din inefabilul misterios al Poeticului Dumnezeiesc. Dacă nu reuşesc să ne salte în inefabil, atunci ele sînt dezamăgiri mai mici ori mai mari ! Inspiraţia, măiestria sau geniul poetic derivă din profunzimea acelui salt în inefabilul misterios al Poeticului Dumnezeiesc !

În mod evident pentru cei iniţiaţi, fie ei şi doar la nivel teoretic, saltul cel mai spectaculos, cel mai profund în inefabil al poetului se realizează numai în măsura în care fiinţa în cauză are acces la *super* sau *supramental*. Desigur că şi *planul iluminat* sau *intuitiv* oferă multă frumuseţe, însă afirmaţia anterioară a fost făcută din perspectiva unei excelenţe superlative, adică la nivel *super* ori *supramental* se atinge şi se menţine măiestria maximă ! Şi această deducţie decurge din afirmaţia Ghidului spiritual, care a spus : „supermentalul este planul de origine al celor mai înalte creaţii artistice .”

Din onestitate, trebuie precizat că autorul acestor rînduri nu crede despre el însuşi că a atins această măiestrie ultimă, deocamdată ! El nu se scaldă *conştient* în *super* sau *supramental* încă ! O va face cîndva în viitor...Dar autorul poate avea intuiţii şi pentru aceste intuiţii nu cred că e necesar să precizeze de fiecare dată că ele aparţin nu ştiu cărui Înţelept, fiindcă în caz contrar, dacă nu face precizări ale surselor, este luat la întrebări că : de unde ştii tu *asta* ?!... Această cerinţă obsesivă de a preciza mai mereu sursele, neagă din faşă creativitatea şi intuiţiile tuturor, fiindcă de unde ştiu ei asta ?!

Şi atunci ce facem ? Compilaţii sau eseistică ?

Această cerinţă specifică mediului universitar de a susţine aproape fiecare afirmaţie făcută în cadrul cărţilor sau articolelor cu citate din alţi autori, nu numai că reduce creativitatea la ceva mai mult decît zero, ci face un fel de „tocată pe urzici”, fiindcă vine unul şi te întreabă habotnic : „Ei, ce zici, ce zici, ce zici ?”… Şi autorul trebuie să spună ce-a zis altul, că cine este el să zică ceva ce n-a zis nimeni înaintea lui ?... În acest mod se strînge de gît noutatea, creativitatea originală; nu există decît autoritatea celor din vechime, iar gînditori noi dacă nu gîndesc asemenea vechilor gînditori, sînt luaţi la rost că nu-şi susţin afirmaţiile cu citate aferente ! Sau în cazul în care se aduc la cunoştinţă noi idei, eşti perceput de anumite minţi impure ca pompos ori orgolios : *da’ de unde ştie el asta* ?! Şi această întrebare, dincolo de tonul foarte mirat, poate să ascundă niscai invidie, fiindcă, iată, a fost promovată o idee originală de cineva fără studii superioare în domeniul

respectiv, pe cînd întrebătorului cu studii superioare nu i-a trecut aşa ceva prin minte !

În ultimă instanţă toată Cunoaşterea veritabilă are o singură sursă : Conştiinţa Dumnezească Supremă ! Învăţătorii noştrii au primit-o de la învăţătorii lor şi aşa mai departe, pînă la Sursa Primordială Supremă, astfel că toată această discuţie despre *ce* şi *cui* îi aparţine ca intuiţie sau revelaţie, este puţin cam superfluă !

Cum însă cei mai mulţi dintre gînditorii sau intelectualii de astăzi, din această Epocă Întunecată, nu au cunoştinţe iniţiatice autentice, ei nu merg mai departe de stadiul de compilatori, cu foarte puţine contribuţii proprii realmente noi în lucrările lor (şi nici autorul acestor rînduri nu face excepţie) !

Pentru că dacă ar avea unele informaţii ezoterice corecte, ar trebui să-şi pună întrebarea : Ce este al meu, al nostru ?... Cine este acel *Eu* la care tot facem referire fiecare dintre noi, atunci cînd spunem că „eu am făcut, am dres, am scris, am compus cutare poezie, simfonie, lucrare artistică sau de altă factură ” ?

Şi nu trebuie să fii eliberat spiritual pentru a şti răspunsurile la aceste întrebări, ci trebuie să fi citit sau primit această învăţătură de la Ghizii spirituali autentici care există deja în această lume.

În conformitate cu aceste învăţături autentice, acel Eu la care tot facem referire mereu este Sinele Dumnezeiesc *Atman*, Eul Superior, Esenţa noastră ultimă, dar întrucît *Atman* este complet ocultat la marea majoritate a omenirii, excepţie fiind puţinele fiinţe pe deplin îndumnezeite sau cu Sinele plenar revelat, atunci în cazul celor mulţi Sinele este necunoscut, fiind doar un cuvînt, pentru cazul că citesc despre el undeva, ceea ce evident nu se petrece la majoritatea oamenilor !

Tot referindu-mă la majoritatea omenirii de pe această planetă la momentul actual, nici Sufletul nu reprezentă acel Eu Superior, fiindcă sufletul majorităţii oamenilor este adormit şi confundat cu Eul inferior sau Egoul. Aşadar, în prezent, omenirea este parţial conştientă doar de Egoul ei, care Ego este o structură *tattva*-ică efemeră, în sensul că e un înveliş subtil care este reînnoit la fiecare reîncarnare.

Aşadar, acel „al meu” se referă la Egoul nostru din momentul prezent, în cazul fiinţelor adormite spiritual, şi ce posedă Egoul nostru ? Obiectele materiale, proprietăţile materiale, dar şi o mulţime de dorinţe şi tendinţe, numite *Înscrisuri subconştiente* (samskara şi vasana). Cum am scris şi în altă parte, Egoul prin intermediul minţii inferioare, numită *manas*, nu poate crea nimic nou foarte valoros, fie că e vorba de artă, invenţii, sau orice

altceva, toate acele creaţii fiind inspiraţii din lumile subtile, mai mult sau mai puţin elevate.

Deci din punctul de vedere strict al Egoului, *nici o creaţie nouă valoroasă* nu-i aparţine ! Sigur că datorită societăţii în care trăim şi legilor existente, din anumite raţiuni ce nu vor mai fi dezbătute aici, s-a creat acel *Drept de autor*, pentru valorificarea creaţilor originale de către autorii lor, ci nu de alţi neaveniţi ! Autorul este însă un releu prin care s-a transmis acea creaţie, chiar dacă el beneficiază în actuala societate sclavagistă de pe urma comercializării creaţiei sale. Din acest motiv şi pentru a simplifica lucrurile, spunem despre cutare autor că-i aparţine cutare invenţie sau creaţie artistică...

Autorul prezentelor rînduri ştie că nu egoul său este responsabil de creaţiile artistice valoroase realizate deja, dar prin convenţie spune : cărţile mele, poeziile mele, eseurile mele, creaţiile mele, pentru că prin mine s-au scris, ci nu pentru că egoul şi mintea mea sînt creatorii *de facto* ale acelor creaţii ! Fiindcă în afara structurilor subtile care compun cele 36 de *tattva*-e sau Principii Creatoare Macrocosmice, conform Şivaismului kaşmirian, nimic nu este al nostru la modul inerent, nici gîndurile, nici conştiinţa, ci doar rezonanţele sînt ale noastre. Repet: dincolo de alcătuirea structurală a fiinţelor noastre ca entităţi separate, individualizate, doar rezonanţele sînt ale noastre şi numai ale noastre, care rezonanţe se rafinează în timp, în cazul celor care evoluează - sau invers - pentru fiinţele ce involuează, însă mereu şi mereu vom deţine anumite rezonanţe „ale noastre”, care pot fi asemănătoare sau nu cu ale altora.

Gîndurile vin şi pleacă, prejudecăţile ne marchează o anumită perioadă de timp, ca şi oricare alte dorinţe, impulsuri, judecăţi, trăsături de caracter... Ele ne definesc o durată oarecare de timp, dar nu sînt ale noastre pentru totdeauna. Doar Sinele Atman şi Sufletul, plus rezonanţele aferente nivelului de conştiinţă ale fiecăruia dintre noi, sînt ale noastre pentru totdeauna, însă numai cînd încep să fie conştientizate ca atare. Respectiv Sinele trebuie revelat pe deplin, iar Sufletul trezit şi înflorit pe deplin; în caz contrar, cînd nu sîntem conştienţi de aceste structuri superioare, noi nu controlăm realitatea înconjurătoare, ci sîntem controlaţi de Ego, de minte, de impulsuri şi dorinţe grosiere.

S-au făcut aceste precizări pentru a nu ne mai burica unii dintre noi prea mult cu realizările noastre, creaţiile noastre, invenţiile noastre ! Şi pentru a recunoaşte sau a deveni conştienţi că noi avem o contribuţie foarte mică, foarte modestă la crearea a tot ce este realmente valoros în această lume tridimensională, datorită nivelului foarte redus de *conştiinţă şi conştienţă* !

Dar oricît de mică ar fi acea contribuţie la o Creaţie originală, ea există totuşi, chit că o numim inspiraţie, intuiţie, deducţie, invenţie sau altfel... Şi acele mici inspiraţii sau intuiţii care vin din planuri mai înalte, sînt ale noastre pentru că nu le-a conceput nimeni înaintea noastră, ca atare nu văd motivul pentru care fiecare nou pioner în orice domeniu ar trebui să-şi justifice fiecare frază scrisă, cu citate din autorii mai vechi, dacă e vorba de înscrisuri... Eseistica tocmai originalitatea implică în însăşi definiţia ei, pe cînd compilaţia înseamnă să iei de la mulţi pentru a spune puţin sau aproape nimic nou ! Cît despre prezentările ţinute de Ghidul meu spiritual, acolo este vorba de conferinţe, nu eseu, nu compilaţie, şi faptul că el citează o mulţime de autori pentru a-şi susţine unele afirmaţii are alt rost, altă motivaţie, dar subiectul nu poate fi dezbătut aici.

Din motivele expuse deja, nu voi preciza de fiecare dată de unde derivă afirmaţiile sau concluziile mele, pentru simplul motiv că îmi displace total acest soi de „tocată" jurnalistică, fie şi cu riscul de a fi etichetat ca pompos sau vanitos în discursul prezentat, însă majoritatea informaţiilor provin din surse autentice, chiar dacă nu le dau numele de fiecare dată, tocmai pentru a evita acest stil de „tocată" indigestă pentru mine !

Pentru a fi ceva mai riguros, trebuie spus că şi Egoul „crează" prin intermediul minţii obişnuite. În limba română există o expresie specifică în acest sens : „*scos sau scoasă din burtă*", care nu este o aiureală, cum ar părea la o primă vedere, dacă se ţine cont că imediat sub ombilic se află *Manipura chakra*, *Centrul volitiv*, unde se proiectează Egoul într-un mod specific, cu „umbrele" sale (deşi ar fi mai precis numite „prăpăstiile" sale), de care suferă imensa majoritate a omenirii actuale, respectiv orgoliul, fudulia, vanitatea, mîndria, aroganţa, importanţa de sine... de unde provine şi altă expresie : *a se burica* sau *Buricul Pămîntului*. Din această zonă, care implică şi *Centrul sexual*, sînt „emanate" extrem de multe cîntece şi jelanii versificate, sau poezele ce definesc *Împărăţia Prostului Gust*, zonă unde se află *Creierul abdominal* – sediul multor emoţii negative, ca frica, mînia, posesivitatea, gelozia, răzbunarea; atît de mult cîntate de *bobor* în manele şi alte genuri demo-sataniste, care-i oripilează pe cei mai sensibili la *corason* !

Mediocritatea poeziei actuale nu e doar semnul aridităţii sufleteşti, ci şi a necunoaşterii Legilor şi Principiilor divine, a Rostului vieţii, precum şi lipsa iniţierilor în multiplele taine oculte ale universurilor fizice şi subtile. Din acest motiv poeziile actuale, în marea lor majoritate, nu conţin mesaje inspirate, înălţătoare, dumnezeieşti. Ştiu şi simt adevărul acestei afirmaţii întrucît eu însumi am trecut prin această etapă aridă, insipidă, inodoră, incoloră ! Cînd nu ştii mai nimic, nu transmiţi mai nimic ! Chiar dacă unii sau unele poete au niscai trăiri mai elevate, dacă nu există anumite

cunoştinţe iniţiatice, acele trăiri elevate nu pot fi integrate corect de către mintea acelei fiinţe, cum s-a petrecut de multe ori de-a lungul timpului. Ca exemplu ilustrutiv este aşa numita astralizare conştientă, despre care, dacă cel în cauză nu are informaţii corecte, crede că a înnebunit sau că e bolnav de cine ştie ce boală ciudată ! Pentru oamenii de rînd, atît sfera simţirii, dar mai ales sfera cunoaşterii lor are drept sursă subconştientul colectiv, şi foarte rar treptele superioare ale mentalului, de la cel iluminat, la cel intuitiv, pînă la supermental. Ori subconştientul colectiv înmagazinează teme, idei şi trăiri ale celor mulţi şi orbi prea binecunoscute, foarte des cîntate sau versificate în pseudo-poeziile de duzină !

Din acest motiv am insistat şi insist pe necesitatea trezirii veritabile a sufletului, care ar permite accesul la nivelurile superioare ale mentalului şi branşarea pe durate de timp din ce în ce mai lungi, la modul conştient, în acele tărîmuri superioare, ci nu doar la nivelul subconştientului colectiv, ca în prezentul acestei Epoci Întunecate... Procesul este destul de delicat din cauza complicaţiilor karmice ale fiecărui suflet în parte, întrucît trezirea veritabilă a sufletului nu doar necesită o practică zilnică perseverentă, atentă şi corectă a anumitor modalităţi specifice, ci mai trebuie şi foarte multă răbdare, autocontrol, şi alte cele. În plus, dacă individul nu are un Ghid călăuzitor autentic, se poate rătăci pe drumuri secundare, care nu duc nicăieri, pe de o parte, sau poate abandona efortul din nerăbdare sau din multe alte pricini, ce ţin toate de ignoranţa sa. Mai trebuie ştiut că sînt foarte rare fiinţele care fac salturi spectaculoase într-o singură încarnare; acelea care au reuşit asemenea performanţe aveau multe vieţi înainte de practicanţi asidui a acelei Căi. Cei mai mulţi dintre oameni au nevoie de treizeci-patruzeci de ani sau chiar sute de ani cumulaţi din mai multe existenţe, măcar pentru a atinge primul nivel, al Trezirii sufletului, urmat de Revelarea Sinelui Atman şi încheiat cu Eliberarea Spirituală Supremă !

Deşi am scris şi în Precuvîntarea la volumul *Poezii modificate genetic*, reiau subiectul, fiind esenţial : *Trezirea sufletului este incompatibilă cu egoismul, indiferenţa faţă de suferinţele semenilor, mînia, gelozia, posesivitatea, răutatea, perversitatea, orgoliul, aroganţa, vanitatea, fudulia, prostia, invidia, lăcomia şi toate celelalte sentimente negative* !

Cîtă vreme manifestăm asemenea sentimente, chiar dacă numai cînd şi cînd, nu se poate spune că avem sufletul trezit. Pe cînd *manifestarea mai mereu, adică mereu, adică aproape continuu a bunătăţii, altruismului, a bucuriei de a trăi, a compasiunii, a iubirii necondiţionate, a într-ajutorării semenilor fără să se aştepte recompense, a amabilităţii, a dăruirii, a modestiei şi smereniei, a nobleţei sufleteşti* şi a multor altor calităţi, înseamnă cu adevărat Trezirea sufletului, chiar dacă nu se reuşeşte încă

Centrarea permanentă în Inima spirituală, aşa cum s-a indicat în acea *Precuvîntare* !

Trezirea sufletului este o *stare de a fi* permanentă, însă desigur că are grade diferite, ca orice altceva, la unii mai accentuată, la alţii abia incipientă, iar la cei mai mulţi din Era Întunericului inexistentă ! În aceste vremuri de bejenie, stările cele mai răspîndite, într-atît de răspîndite încît nici nu se mai observă, fiind socotite fireşti, *naturale*, sînt Egoismul exacerbat, orgoliul, fudulia, mîndria, aroganţa, gelozia, mînia şi ...prostia ! Sigur că toate acestea sînt inerente Erei Întunericului, că din acest motiv se şi numeşte astfel şi sigur că toate în Creaţie sînt ciclice, adică va urma o altă eră în care vor fi alte stări, mult superioare, însă din cîte am auzit, actuala eră a întunericului a fost şi este cea mai cumplită dintre toate care au existat pînă acum pe Terra !

Pentru cei care se află pe o cale spirituală autentică, erele întunecate sînt oportunităţi excepţionale de a evolua spiritual în ritm accelerat, din simplul motiv că atunci ne confruntăm cu foarte multe provocări cărora învăţăm să le facem faţă gradat, pe cînd în erele mai blînde, mai prietenoase, evoluţia este mult mai lentă, lipsind provocările extreme !

În prezent, şi pentru următorii opt-zece ani, pînă la aşa numitul Eveniment sau Flash solar, care cel mai probabil se va produce pînă în 2026, deşi nu-i excus nici mai tîrziu, provocările vor fi şi mai mari, nu atît prin războaie, cît prin asaltul maleficienţei în moduri tot mai violente în viaţa noastră de zi cu zi, iar nouă ni se cere să ne conştientizăm toate hibele şi să le sublimăm în calităţi polar opuse ! Cei care vor reuşi transmutarea şi sublimarea defectelor proprii în calităţi polar opuse, vor trece examenele, vor accesa clase superioare, în tărîmuri paralele superioare sau se vor încarna pe planete evoluate ori chiar pe această planetă, după ascensiunea ei într-o dimensiune superioară ! Cei care vor rămîne repetenţi şi de această dată, care nu-şi vor învăţa lecţiile de iubire, omenie, bunătate, altruism, modestie, smerenie, dăruire şi multe altele, se vor încarna pe planete aflate în epoci întunecate, reluînd lecţiile pe care nu le-au învăţat aici. Mai cu seamă reprezentaţii sectelor satanice ale masoneriei şi ale oricăror organizaţii semi-secrete de acest fel, vor relua aceste lecţii, însă data viitoare ei vor victime, nu călăi, ca în prezent !

Fiindcă legile dumnezeieşti sînt perfecte peste tot în Creaţie şi absolut nimeni nu scapă de consecinţele pozitive sau negative ale gîndurilor, cuvintelor şi acţiunilor sale ! Cît priveşte Legile şi Principiile Dumnezeieşti, amintesc aici primele trei dintre ele, care au aplicabilitate generală oriunde şi peste tot, inclusiv în artă : Legea rezonanţei oculte, Legea karmei şi Principiul Oglindirii, care stipulează că exteriorul (lumea) este reflexia

interiorului fiinţelor umane. Acest Principiul al Oglindirii sau Reflexiei devine cu atît mai important sau semnificativ dacă privim poeziile contemporane prin prisma acestei oglindiri... Concret, există destul de mulţi „poeţi” ale căror subiecte sau mesaje aşa zis „poetice” frizează patologicul, unde depresia, negativismul, scepticismul, rezonanţele demoniace sînt nu doar vizibile, ci chiar „meniul casei” ! În cazul acestor pseudo-poeţi este evident *de cine* sînt inspiraţi, adică de entităţile malefice, *şi de ce* sînt inspiraţi să scrie în acel fel ! Pentru că rezonanţele lor, karma de ignoranţă şi Principiul reflexiei îi atrag sau sînt atraşi spre acele tărîmuri inferioare, de unde îşi extrag neroziile demoniace ori sataniste ! Aceşti pseudo-poeţi fie aparţin sectei satanice a masoneriei, fie fac jocul acestei secte în mod inconştient, din pură ignoranţă sau prostie, cum a fost şi cazul autorului acestor rînduri în tinereţe, cînd realmente habar n-avea de acele legi dumnezeieşti !

Şi acesta este unul dintre motivele pentru care îndrum poeţii mai tineri sau mai vîrsnici către astfel de informaţii iniţiatice, pentru a nu se mai lăsa manipulaţi de forţele malefice cu idei şi teme demoniace ori satanice, care nu doar le scad frecvenţa de vibraţie individuală, dar îi menţin într-o suferinţă îndelungată din care nu ştiu cum să evadeze singuri ! Şi prin suferinţă subînţeleg stări de nervozitate, mînie, iritabilitate, de orgoliu, vanitate şi aroganţă cvasi-permanente, de care şi eu am suferit zeci de ani la rînd, pe care, tot din ignoranţă şi prostie, le înecam în alcool, ceea ce încetul cu încetul a dus la o disperare insuportabilă în visele nocturne, şi acest ciclu de mînie-frustrare-disperare s-a repetat pînă la 33 de ani inclusiv, astfel că la 34 de ani, prin Graţia Celui de Sus, am purces pe o cale spirituală autentică, pentru ca ulterior, de-a lungul altor 28 de ani să-mi conştietizez şi apoi să-mi purific mintea, corpul fizic şi corpurile subtile, proces care continuă şi va continua pînă la Eliberarea Supremă, nu se ştie cîtă vreme !

Tot legat de Principiul Oglindirii, fac o ultimă observaţie care este extrem de importantă pentru artişti, scriitori şi critici. Cu toţii trebuie să fim atenţi că modul cum îi vedem pe ceilalţi sau felul în care interpretăm lumea are de a face mai mult cu noi înşine, decît cu ceilalţi, în sensul că proiectăm într-o mare măsură, mai ales defectele proprii, asupra celorlalţi *! Lumea este aşa cum o vezi tu, nu pentru că aşa ar fi, ci pentru că numai aşa o percepi tu* ! Ar trebui să fim extrem de sinceri, de oneşti şi atenţi cu noi înşine pentru a nu face astfel de proiecţii deformate, dar cîţi dintre scriitorii actuali sînt capabili de aşa ceva ?... Foarte puţini din cei care *nu* urmează o cale spirituală autentică... dacă există cumva cu adevărat ! Eu de fapt nu cunosc nici un astfel de exemplu la modul personal, însă admit că, teoretic măcar, ar putea exista scriitori sau artişi care *nu* se află pe o cale spirituală

autentică şi *nu* fac proiecţii păguboase asupra celorlalţi ! Altfel spus, trebuie să devenim noi înşine oglinzi cît mai curate pentru a-i putea oglindi pe ceilalţi cît mai corect, şi fără să facem din această oglindire un alt motiv de împăunare orgolioasă !

Conectînd acum cele trei idei sau concepte, anume *Tantra*, ca ţesătură sau interconexiune dintre toate aspectele şi fiinţele din uriaşa Creaţie dumnezeiască, *Poezia* ca răpirire în inefabilul misterului dumnezeiesc şi *Infinirea,* ca proces în derulare a tuturor conştiinţelor individuale, numite *Anu* în tradiţia Shivaismului kaşmirian, care Anu desemnează *Atomul spiritual* sau *Fiul*, (cum este cunoscut în Creştinismul ezoteric), se ajunge la ceva foarte vast, foarte subtil, care depăşeşte puterea de înţelegere a minţilor noastre limitate actuale şi care poate fi înţeles numai de la nivel supramental, pentru cei care accesează conştient acel nivel ultim.

În fapt, la acel nivel, înţelegerea este sinonimă cu trăirea directă, nefiind vorba despre un banal proces intelectual ! În acest fel se înţelege afirmaţia unui înţelept yoghin: „ În Antichitatea indiană cuvîntul kavi desemna inseparabil pe cel care vede Adevărul şi pe poet. Cineva era Poet pentru că era Văzător. Această evidenţă a fost însă uitată !”

Şi prin „banal proces intelectual ” se subînţelege asimilarea doar la nivel mental, pe cînd trăirea directă înseamnă o înţelegere cu Inima spirituală, cu Sufletul, nu doar cu mintea, care, aşa cum s-a spus deja, este instrumentul Egoului, deci o structură mult inferioară faţă de Suflet.

Altfel formulat, Arta dumnezeiesc inspirată, la modul general, şi Poezia dumnezeiesc inspirată, la modul particular, contribuie în anumite cazuri la *Infinirea* sufletelor noastre, ale unora dintre noi, prin saltul în inefabilul *Poeticului dumnezeiesc*, acolo unde se află *Tantra*, interconexiunea misterioasă a tuturor aspectelor şi fiinţelor din Marea Creaţie dumnezeească !

Fascinaţia derivă din imprevizibilul legăturilor mai mult decît uluitoare între aspecte sau componente ale unui *Ceva* cu un *Altceva*, care în aparenţă pot fi contradictorii sau paradoxale, şi atît de îndepărtate în timp şi spaţiu, încît pentru cele cinci nivele ale mentalului, respectiv mentalul *obişnuit, superior, iluminat, intuitiv şi supermental*, să nu existe nici o conexiune directă, ci abia la nivel *supramental* să se înţeleagă, să se trăiască direct acele conexiuni extrem de subtile !

Nu exemplele concrete care ar putea fi oferite de alcineva sînt importante aici, mai important este ca fiecare dintre noi să avem astfel de revelaţii pe propria piele, nu doar pentru că revelaţiile se fac *doar* pe propria piele, cum spune Castaneda, ci mai ales întrucît în acelea vom crede

fără dubii, pe cînd revelaţiile altora s-ar putea să ne lase rece, dacă nu rezonăm cu ele !

Mai departe, cîteva păreri personale despre Poezie.

După cum se ştie, există cele două moduri de a scrie poezie : cu rimă sau fără rimă.

Poezia cu rimă are unele avantaje, în sensul că dacă se respectă metrica, şi *dacă* autorii evită metaforele clişeistice, mesajele demoniace sau aiuristice, atunci, prin faptul că sună bine, acea sau acele poezii plac sau au şanse să placă mai mult receptorilor. Avantajele la care făceam referire sînt muzicalitatea şi ritmul, însă aici există o capcană de care nu mulţi autori de poezie sînt conştienţi... Capcana este numită *Iscusinţa* !

În poeziile cu rimă există mulţi, destul de mulţi poeţi care excelează în iscusinţa compunerii sau tehnica scrierii poeziilor cu iscusinţă, astfel că graniţa dintre iscusinţă şi talent este nebuloasă. Altfel spus, ca receptor, e destul de dificil să separi iscusinţa poetică de talentul poetic. Ele pot merge împreună, pot fi şi separate, dar şi amestecate într-atît, încît nu e clar cît este iscusinţă şi cît talent autentic. Criteriul care departajează iscusinţa de talent este gradul de emoţie pe care îl transmite poezia respectivă. Cu cît este mai emoţionantă şi inefabilă prin imprevizibilul ei, cu atît este mai valoroasă acea poezie !

La poezia fără rimă, poeţii nu mai pot uza de iscusinţă tehnică ! Nu mai pot uza de nici un truc tehnic !... La poezia fără rimă se vede cel mai clar cît talent există la poeţi (poete), cîtă inspiraţie sau cît geniu !... În cazul poeziei cu „rimă albă”, conţinutul este esenţial, prioritar, nu ambalajul, ca în cazul trupurilor frumoase, dar găunoase, pe care oamenii de azi le apreciază şi le caută atît de obsesiv ! Evident, acel conţinut pentru a fi realmente valoros, trebuie să fie divin inspirat, ci nu pe dos, ca în pseudo-poezia actuală contemporană, care, aşa cum am scris altundeva, sînt mai degrabă nerozii, nu poezii !

Din perspectiva mea este destul de uşor să scrii poezii cu rimă, mai cu seamă „rimă împerecheată”, şi dificil, foarte dificil să scrii *poezii valoroase* fără rimă ! Pentru cele dintîi, e necesară iscusinţa tehnică, chiar dacă nu şi suficientă. Pentru cele din urmă- poeziile fără rimă- e necesar şi suficient să fii inspirat divin, dar pentru aşa ceva poeţii ar trebui să aibă sufletul trezit într-o proporţie suficient de mare, pentru a avea acces la tărîmuri cît mai elevate. Cum ştie receptorul de poezie că poetul este sau nu este inspirat divin ? Simplu (!): elevîndu-şi el însuşi nivelul de vibraţie, adică trezindu-şi el însuşi sufletul !

Cum să-şi trezească oamenii sufletul ?... este partea cea mai dificilă, dar şi imperios necesară !

Numai că a vorbi despre trezirea sufletului majorităţii poeţilor contemporani, care nu urmează o Cale spirituală autentică şi nu practică zilnic învăţăturile acelei căi, este ca şi cum ai vorbi despre propulsia ozeneurilor unor eschimoşi !

Posibil ca unii sau unele dintre cele care scriu poezii în prezent să fi auzit de trezirea sufletului, poate că unii sau unele poete chiar au sufletul trezit parţial...Nu ştiu exact, că nu am clarvedere încă, dar dacă judec după ce fel de poezie s-a scris şi se scrie în ultimii 50 de ani, nu se vede mai deloc sufletul trezit la majoritatea covîrşitoare a scriitorilor !

Şi argumentul imbatabil pentru mine este poezia fără rimă... Dacă poezia cu rimă mai poate fi salvată prin iscusinţă tehnică, ritm şi muzicalitate, poezia fără rimă contemporană este un fiasco impardonabil în cea mai mare parte, cu rare excepţii !... Lipseşte mesajul emoţionant, lipsesc metaforele măiastre, inedite, uimitoare, imprevizibile, originale !...Poezia fără rimă este doar o înşiruire de cuvinte, cel mai adesea fără un mesaj clar, poetic, înălţător, însă aranjate grafic într-un fel specific. Dacă n-ar fi aranjate în acel fel, ci într-o curgere continuă, ca la proză, ai zice că acele „poezii” sînt doar nişte *Dări de seamă* despre niscai chichiţe biografice, care au o minimă importanţă pentru autorii lor şi nici o importanţă pentru cititori !

Cum am scris şi în Precuvîntarea cărţii *Poezii modificate genetic*, s-a uitat ce este şi cum ar trebui să fie poezia pentru a-şi merita numele de POEZIE ! Trebuie să ne reamintim că Poezia este un limbaj *frumos, înălţător, sublim, inefabil*, că trebuie sau este de dorit să fie o *curgere luminoasă*, chiar paradiziacă, dinspre sferele înalte, prin releele care sînt poeţii autentici, către sufletele receptorilor, pe care apoi le va înălţa spre acele sfere înalte de unde a purces iniţial *acea curgere luminoasă* ! Scopul imediat al artei este răpirea în inefabil, însă dacă citeşti poeziile “albe” contemporane, cel mult vei fi răpit în lamentabil, într-atît sînt lipsite de toate calităţile minim necesare !... Adică nici *Originalitate*, nici *Simplitate*, nici *Profunzime* !

Nu e de mirare în aceste condiţii că se citeşte atît de puţină poezie în prezent, ba chiar autorii deja consacraţi, fie ei talentaţi sau doar “de vitrină” în secta satanică a *Dezbinătorilor*, arareori mai citesc poeziile altora, ei aşteptînd *să fie citiţi*, nu să citească, din pricina imensei importanţe de sine de care suferă ! Excepţie fac poeţii care lucrează pe la reviste sau edituri, unde sînt obligaţi de profesie să lectureze poeziile altora. Ori, dacă nu eşti “prietenul “ sau cunoştinţa unuia sau mai multor poeţi consacraţi, ai foarte

puţine şanse să fii citit(ă) de ei, fiindcă ei nu au timp, nu au chef, nu au multe altele pentru a te citi pe tine, un anonim oarecare !

Sigur că toate aceste aspecte colaterale ţin de karma fiecăruia în parte. Au existat poeţi care au avut priză la public de la primele poezii sau de la prima carte, după cum există poeţi necunoscuţi chiar şi după zeci de cărţi tipărite cu propriile poezii !

Odată cu decăderea oamenilor, au decăzut multe altele, inclusiv Arta !... Aşa numita "poezie albă" nu este atît o modă, cît semnul decăderii umane, pe de o parte, şi al lenei sau comodităţii, pe de altă parte. "Poeţii albi" (sic!) nu se mai obosesc să ţină cont de metrică, să numere silabele versurilor, să caute rime sau metafore originale, inedite, imprevizibile !... E mult mai simplu să înşiri o logoree aranjată sub formă de prozodie, după cum e mai simplu, conform modei impuse de secta satanică a *Dezbinătorilor*, să umbli pe stradă cu pantalonii rupţi şi nebărbierit, dar cu multe belciuge şi tatuaje te miri pe unde, să vorbeşti vulgar, să înjuri, să te comporţi mizerabil, să ucizi, dacă cineva se opune planurilor tale lacome, să violezi, să furi... că de !, toate astea ne învaţă chiar cei care ne conduc spre abisuri tot mai adînci de demonism şi satanism !

Şi aceste rînduri constituie un semnal de alarmă, dacă vor fi citite de cei cărora li se adresează şi dacă destinatarii deţin un minim discernămînt, dar şi un minim bun simţ spre a se auto-obiectiva cu onestitate şi sinceritate. Fără aceste calităţi, mesajul nu va fi receptat corect, ci va fi un fel de "chemare în pustie" pentru surzi şi orbi !

Mai la urmă, cîteva cuvinte despre Frumuseţe.

Pentru mentalul obişnuit, Frumuseţea este un cuvînt.

Pentru mentalul *superior*, Frumuseţea este un concept intelectual.

Pentru mentalul *iluminat şi intuitiv*, Frumuseţea este intuiţie şi revelaţie.

Pentru *supermental*, Frumuseţea este artă sublim inspirată.

Pentru *supramental*, Frumuseţea trebuie că este Splendoare dumnezeiască la apogeu !

Unele fiinţe umane, bărbaţi sau femei, se străduiesc să descrie Frumuseţea în cuvinte, în culori, în muzică, în Poezie, dar puţini reuşesc cu adevărat să-i imortalizeze cîteva sclipiri din motivul mai mult decît evident că Frumuseţea aparţine sufletului trezit, ci nu celui adormit. Iar Limbajul sufletului trezit este Simbolul, aşa cum limbajul sufletului adormit, respectiv Egoul, este Cuvîntul. Şi desigur că nu poţi folosi un limbaj superior – simbolurile- pentru un nivel inferior – mentalul obişnuit. Aşa se explică de ce

multe vise sînt transmise prin simboluri, fiind mesaje de la Suflet către Ego şi minte.

Arta cu cel mai mare potenţial, cu cea mai vastă cuprindere a Frumosului este Muzica divin inspirată, din motivul bine ştiut că poate fi audiată de toţi oamenii, chiar dacă nu şi gustată ca atare. Pe locul doi se află Poezia divin inspirată, în principal, şi proza secundar, care însă sînt închise în colivia unei limbi anume, greu de tradus cu toate subtilităţile în alte limbi omeneşti actuale. Pe locurile trei şi patru se află pictura şi sculptura divin inspirate, urmate de teatru-cinematografie. Eu unul numesc Artă veritabilă doar acele creaţii de bun gust, divin inspirate, care ne emoţionează cu adevărat pînă la lacrimi, altminteri le-aş include în categoria de meşteşuguri... Cît priveşte arhitectura, poate va fi fost artă cîndva în trecut, în cazul catedralelor baroce, pentru că ce s-a construit în ultimii două sute de ani ţine mai mult de meşteşug, decît de artă !

După înţelegerea şi percepţia mea la momentul actual, Frumuseţea Poetică se poate exprima mai degrabă prin aluzii, prin alăturări de cuvinte neaşteptate, uimitoare, prin metafore inedite, care surprind raporturi şi conxiuni imagistice imprevizibile. Cum Frumuseţea în această Epocă Întunecată ne impactează prin cele două simţuri, respectiv vizual şi auditiv, e foarte prababil ca în viitorul nu se ştie cît de îndepărtat, Frumuseţea artistică să cuprindă şi celelalte simţuri, respectiv cel gustativ, olfactiv şi tactil, într-un tot unitar, armonios şi magnific !

Ca poet, m-am străduit uneori mai mult, alteori mai puţin să surprind şi să cuprind frumuseţea în cuvinte şi n-am reuşit decît foarte-foarte puţin. Poezia care mi-a luat cel mai mult timp să o compun a fost *Frumoasa toamnă*, cam zece ore, şi n-aş zice că sînt foarte mulţumit de rezultatul final. La nivelul actual de conştiinţă şi conştienţă, e aproape imposibil să se transpună frumuseţea vizuală în limbajul articulat, respectiv în cuvinte ! Dacă sîntem cu adevărat inspiraţi din supermental, e mai simplu, însă în caz contrar, e foarte-foarte greu... cum a fost cazul cu poezia mai sus numită, la care lipsindu-mi Înalta inspiraţie, efectiv m-am chinuit peste zece ore să încropesc ceva mai mult decît un gîngurit de bebeluş !

Frumuseţea este cel mai des descrisă printr-un termen atît de uzitat, încît mă şi tem să-l folosesc aici pentru a nu cădea în derizoriu, dar e greu de evitat : anume *inefabil*. Aşadar, cum să transpui în cuvinte ceva ce nu poate fi spus în cuvinte ?!... Dincolo de faptul că Frumuseţea este diferită pentru fiecare fiinţă umană, că există canoane ale Frumuseţii artistice, cum ar fi *Rasa* (Savorile estetice) definite de marele Înţelept şi eliberat spiritual Abhinavagupta...deci dincolo de toate acestea, ce mai rămîne de transpus în

cuvinte, altceva decît încîntarea, care este tot un cuvînt, definind o emoţie...*inefabilă* !

Perspective vechi şi noi

Cu mingea de rugbi se poate juca doar rugbi. Cu mingea de tenis se poate juca doar tenis. Este doar o comparaţie, care, dacă se ia *ad literam*, e puţin inexactă, însă aici *mingea* serveşte drept metaforă pentru ceea ce se va numi *Sferă de cunoaştere*. Orice profesie din lumea noastră este o *Sferă de interes şi cunoaştere*. Dacă la metafora *mingii* se mai adaugă elementul *culoare*, Sfera de cunoaştere se îmbogăţeşte cu noi sensuri. Simbolismul culorilor este bine cunoscut. În general nuanţele mai închise la culoare şi puţin murdare sau neclare, simbolizează frecvenţe joase de vibraţie, prin comparaţie cu cele deschise la culoare, clare şi luminoase, care reprezintă frecvenţe de vibraţie mai înalte.

Revistele de cultură din ţara noastră şi de oriunde din lume pot fi reprezentate simbolic printr-o *Sferă de cunoaştere şi interes* care prezentă a anumită coloratură. Orice alt domeniu al cunoaşterii se circumscrie unei *Sfere de cunoaştere şi interes*, strict limitate acelui domeniu, dar pentru a nu ne extinde prea mult în zone adiacente subiectului concret dezbătut aici, se va vorbi doar despre *Sfera de cunoaştere şi interes* a Culturii în general, şi a Revistelor de cultură, în particular.

O primă observaţie este aceea că toate revistele de cultură din România seamănă izbitor una cu cealaltă în felul cum se prezintă minţilor receptoare. În felul CUM pun problema. Diferă doar titlul revistei şi titlurile articolelor, plus numele autorilor. Dacă aceste titluri se schimbă, respectiv să fie un titlu în locul altui titlu de revistă, *Sfera de cunoaştere*, respectiv „mingea de rugbi” este aceeaşi !

Mai concret, în revistele culturale nu se dezbat subiecte de spiritualitate şi invers. Aici mi se va reproşa imediat că greşesc, deoarece unele reviste de cultură publică uneori teme de religie ortodoxă, rareori de alte religii. Cu acest prilej trebuie lămurită odată pentru totdeauna,(dacă acest text ar fi citit de toţi consumatorii de cultură), diferenţa enormă şi ireductibilă dintre Religie şi Spiritualitate ! Religia este dogmă şi instanţă statală, afiliată unei biserici sau templu central, care se adresează maselor mari de oameni, Spiritualitatea este o Cale individuală neafiliată unei religii, care deşi se poate adresa multor mii sau zeci sau milioane de oameni, cum este yoga, nu suferă de dogmatism sau orice alte îngrădiri ideatice, chiar dacă, în general, nu se amestecă tradiţiile spirituale între ele din motive ce nu e necesar să fie dezbătute aici, pentru că ne-am abate prea mult de la subiectul principal.

Pînă la un punct, este de înţeles de ce revistele de cultură nu includ subiecte de ezoterim şi spiritualitate (nu religie !), întrucît este ca şi cum s-ar amesteca supa cu felul doi ! Dar aceasta este o comparaţie valabilă doar pînă la un anumit punct, pentru că există oameni care amestecă felul întîi cu felul doi ! Dincolo de limitele comparaţiei, trebuie înţeles cît mai clar felul CUM se pune problema, respectiv METODOLOGIA prin care se prezintă o Sferă de cunoaştere şi interes. Această Metodologie este identică la fiecare revistă de cultură, de oriunde ar fi ea, din lumea noastră !

S-ar zice că este *normal* să fie aşa şi pînă la un punct este *normal să fie normal* ! Adicătelea, cei interesaţi de ezoterism pot citi reviste de profil, cei interesaţi de cultură vor să citească numai subiecte de cultură. Dacă sînt suficienţi amatori pentru a citi cultură şi ezoterism, n-au decît să înfiinţeze o astfel de revistă !...ar putea spune cineva exasperat de inutilitatea subiectului sau care nu-i vede rostul.

Ei bine, problema apare acolo că „mingea de rugbi", respectiv Sfera de cunoaştere circumscrisă culturii, nu poate fi folosită decît pentru jocul de rugbi !... *„Bine, bine, şi ce-i cu asta ?... NU e normal să fie aşa* ?"... ar putea întreba mai departe imaginarul interlocutor.

Aici tocmai această aparentă *normalitate* se pune în discuţie. Normalitatea este normală DOAR pînă la un anumit punct, dincolo de care devine colivie, închisoare, sferă restrictivă !

Mai înainte de a intra în DE CE-ul problemei, trebuie precizat ceva foarte important, anume că, în lumea noastră, există un DIRIJOR ascuns care dă tonul, un anume ton, tuturor Sferelor de cunoaştere şi interes şi acest Dirijor este secta satanică reptilo-masonă, cunoscută sub numele de Oculta sau Cabala malefică !

O mulţime de cunoştinţe revoluţionare ne sînt ascunse de către Oculta malefică în toate domeniile cunoaşterii, respectiv în ştiinţă, medicină, religie, etc. Şi nu doar ne sînt ascunse informaţii foarte valoroase; mai grav este că am fost şi sîntem manipulaţi într-un anume mod la nivel de mentalitate planetară înspre un anume fel de a vedea, a percepe şi a trăi aşa numita Realitate macrocosmică ! Tema e prea vastă pentru a fi dezbătută aici. Cu privire strict la subiectul Cultură şi reviste culturale, Dirijorul, respectiv Oculta malefică dă *tonul şi direcţia*, în sensul că se dezbat doar anumite subiecte, nu altele, şi *doar într-un anumit mod, nu în alte moduri, nu din alte perspective* !

În Sfera Culturii şi a revistelor de cultură metodologia este aceeaşi la toate revistele, ceea ce, după cum spuneam, e normal doar pînă la o anumită limită. Ca să se înţeleagă intuitiv unde bat, imaginaţi-vă un sportiv care stăpîneşte la modul excelent toate sporturile. Acel sportiv vede şi simte

limitele fiecărei discipline sportive în parte şi ar vrea să conceapă un joc care să le cuprindă pe toate celelalte ! Mi se va spune că aşa ceva este imposibil !...Dacă în loc de sport şi minge, am folosi analogia cu celule corpului omenesc, este normal ca fiecare celulă să aibă o funcţie precisă. Aşa este, numai că asul sportiv din comparaţia anterioară este, în cazul acestei a doua comparaţii nu atît Mintea, ea însăşi destul de limitată, cît Conştiinţa !

La nivelul Conştiinţei plenar trezite, numită Superconştiinţă sau Supramental, toate sînt cu putinţă ! Acolo Jocul Dumnezeiesc este magnific, vizibil într-o anumită măsură, chiar dacă extrem de misterios în multe aspecte !

Ceea ce realizează fiecare Sferă de cunoaştere şi interes în parte, comparată cu fiecare disciplină sportivă sau cu fiecare celulă specializată din corpul unei fiinţe vii... la nivelul Supramental, adică la nivelul Sufletului trezit şi înflorit plenar, se realizează la o magnitudine uluitor de mare, ca să nu spun infinit de vastă !

Însă nu aş vrea să pierd cititorii sau cititoarele în tărîmurile metafizice ale unei perspective transcendente, nu doar pentru că, deocamdată, nu trăiesc efectiv la acest nivel, ci mai ales întrucît depăşeşte cu mult puterea de înţelegere a minţilor noastre obişnuite, iar pe de altă parte, doresc să ofer totuşi idei realiste şi practice, precum şi soluţii realiste şi practice pentru ieşirea din perspectivele prea înguste ale Sferelor de interes şi cunoaştere uzuale în prezent şi impuse din exterior de o Instanţă restrictivă malefică !

Cea de a doua observaţie importantă şi esenţială despre Sfera Culturii şi a revistelor culturale este că se adresează unui public foarte restrîns, ceea ce iar se va spune că este *normal*. Vorba cuiva : „*Medicina a evoluat într-atît, încît rar mai găseşti un om sănătos* !”... La fel şi în Sfera culturii !... Cultura s-a extins, divizat şi compartimentat într-atît, încît rar mai găseşti un om cult cu adevărat, care adică să deţină un rafinament estetic foarte elevat în toate domeniile culturii, nu doar într-o secţiune a ei ! „Bine, bine, dar e normal să fie aşa !”...va spune interlocutorul imaginar, care nu va fi înţeles în profunzime ideea acestui articol. Din acest motiv se va folosi o comparaţie şi mai sugestivă.

Dacă o fiinţă umană a ajuns să-şi rafineze la perfecţiune simţul gustativ, olfactiv şi vizual, de exemplu, el va putea să perceapă orice gust sau miros de la oarece distanţă, fără să fie nevoie să guste efectiv fiecare substanţă în parte. La fel în cazul rafinamentului estetic. Dacă fiinţa în cauză are sufletul trezit într-o masură suficientă, el este capabil să aprecieze orice

act de cultură, orice manifestare a Frumosului, indiferent de domeniu, la modul cel mai just cu putinţă !

Altfel spus, rafinamentul estetic nu ţine doar de cultură, doar de manifestarea creaţiilor artistice, ci este *o calitate inerentă a sufletului trezit şi înflorit* !

La fel, însă într-un cadru mult extins, Inteligenţa este o funcţie a intelectului, pe cînd Înţelepciunea este *calitatea inerentă fiinţei pe deplin îndumnezeite* ! Înţelepciunea va îngloba întotdeauna inteligenţa, dar nu şi invers, pentru că există în Era Întunericului foarte multe fiinţe aşa zis inteligente, dar malefic orientate !

O fiinţă cu sufletul trezit într-o proporţie suficientă, va aprecia Frumosul artistic în felul cel mai just, chiar dacă n-a fost preocupată de artă toată viaţa ei la modul concret, în sensul de a citi sau scrie poezie, literatură, de a compune muzică şi aşa mai departe.

Revenind la revistele literare, *felul cum* se pune problema, *modul cum* se dezbat temele şi *perspectiva* din care se dezbat acele subiecte este identic în toate revistele, indiferent că vorbim de somităţi critice sau literare, ori abia debutanţi ! Micile diferenţe ţin de concreteţuri foarte concrete, însă aici se face referire la *abordarea subiectelor şi perspectiva*, care *abordare şi perspectivă* este şi a fost mereu şi mereu din *interiorul sferei* ! În metafora celulelor specializate, celulele unui organ vor lucra în sensul îndeplinirii funcţiilor acelui organ, şi este normal pînă la un punct, numai că Mintea subconştientă este instanţa superioară a tuturor celulelor, iar Conştiinţa este instanţa Supremă a Tot şi Toate din cadrul Creaţiei dumnezeieşti.

Dat fiind nivelul de conştiinţă şi conştienţă foarte scăzut din Epoca Întunericului, e firesc ca mintea umană să facă analize şi să perceapă lumea exterioară doar de la nivelul minţii obinuite, adică separat şi pe fragmente limitate, rareori şi pentru scurt timp apar perspective mai înalte care au fost şi sînt reprimate rapid de Oculta malefică, atunci cînd sînt atacate interesele ei malefice, restrictive, înrobitoare asupra conştiinţei umane !

Un cîine care a fost ţinut foarte mulţi ani în cuşcă, oricît de mare sau mică, este atît de obişnuit cu acea cuşcă, încît dacă i se dă drumul afară, el tot în cuşcă se va întoarce ! La fel cu perspectiva şi temele dezbătute în revistele culturale ! Oamenii de cultură, scriitori şi artişti, oricît ar fi ei de talentaţi, cîtă vreme nu au trezite sufletele la modul de a fi conştienţi de acea trezire sufletească, atunci ei se închid singuri în nişte *sui generis* cuşti metaforice, din care nu pot evada decît dacă purced pe o cale spirituală autentică şi practică atent, corect şi perseverent învăţăturile acelei Căi, suficient timp, cît să ajungă la rezultate remarcabile !

Această afirmaţie, pentru majoritatea scriitorilor contemparani, nu înseamnă nimic !... Este ca în cazul acelui trib care a văzut pentru prima dată omul alb venind pe insula lor *direct* de pe apă. Oamenii acelui trib nu cunoşteau decît micile lor ambarcaţiuni, ca atare ei *realmente nu vedeau* corăbiile aflata la oarece distanţă de mal, deoarece în cultura lor acele corăbii nu fuseseră concepute sub nici o formă !

Pentru majoritatea scriitorilor contemporani *Trezirea sufletului* este doar o sintagmă oarecare, (şi unde te mai pui că toţi scriitorii cred despre ei înşişi că au sufletele trezite, fiindcă ei confundă *sensibilitatea egoului cu sensibilitatea sufletului* !), după cum *propulsia tahionică* a navelor extraterestre este doar o sintagmă oarecare, noi oamenii de rînd neavînd habar ce înseamnă chestia asta !

Ceea ce omite fiinţa umană obişnuită, precum şi toţi scriitorii, artiştii, oamenii de cultură, care nu au iniţieri pe oricare din Căile spirituale autentice, este *interdependenţa* domeniilor, oricare ar fi ele. Celulele din corpul oricărei fiinţe vii sănătoase funcţionează armonios pentru că sînt interdependente, fiecare posedînd o inteligenţă proprie, care se subordonează inteligenţei întregului corp - Mintea subconştientă, care la rîndul ei este condusă de Conştiinţă, respectiv Suflet, care Suflet are ca instanţă superioară Sinele dumnezeiesc Atman !

„Bine, bine, şi care-i problema aici” ?...ar putea continua cu nedumerirea, nedumeritul interlocutor imaginar.

Problema este că datorită adormirii generale a conştiinţelor umane la momentul Erei Întunericului, nu doar Egoismul uman este exacerbat, ci toate sferele de cunoaştere particulare s-au separat atît de mult unele de altele, încît s-a uitat complet scopul sau rostul general al Cunoaşterii, care, pentru orice fiinţă lucidă, inteligentă şi de bun simţ, nu este cunoaşterea obiectelor, ci *Cunoaşterea Cunoscătorului* !

Nu ne foloseşte mai la nimic să tot cunoaştem mii de detalii despre nu ştiu ce obiecte ale cunoaşterii, dacă noi ca Subiecte Cunoscătoare nu ne cunoaştem pe noi înşine în profunzime !

Toate subiectele dezbătute în reviste culturale sau cărţi au o foarte restrînsă arie de interes, poate pentru cîteva mii de oameni din toată lumea, pe cînd Cunoaşterea Subiectului Cunoscător, cunoaşterea propriilor fiinţe este esenţială şi de interes general pentru toate fiinţele umane în Epocile elevate spiritual, epoci numite Satya Yuga, respectiv Epoca Adevărului (subînţeles divin), prin contraponedere cu epocile întunecate, în care doar un număr foarte mic de oameni este preocupat de Cunoaşterea Cunoscătorului !

Sigur că în conformitate cu Legea Ciclicităţii, şi această alternare dintre Adevăr şi Ignoranţă este *naturală*, însă aici este chiar ceva natural din perspectivă dumnezeiască, ci nu natural subînţeles ca ceva obişnuit prin repetiţie de atît de mult timp, încît socotim natural ceva care a fost şi este greşit, dar minţile angrenate în acel proces nu mai sînt capabile să discearnă eroarea iniţială ! Exemplul cel mai la îndemînă fiind anormalitatea din zilelor noastre, orchestrată din umbră de Oculta malefică, după cum se ştie, care anormalitate a devenit atît de normală, încît o socotim „naturală" !

Care ar fi soluţia sau soluţiile practice de evadare din colivia îngustă a oricărei Sfere de Cunoaştere ? În primul *conştientizarea cît mai profundă* a acestei situaţii în care ne-am rătăcit la nivelul Subconştientului colectiv, rătăcire în exterior foarte restrictivă şi păguboasă ! Este ca şi cum ne-am duce să ne îmbăiem în bălţile de apă rămase pe o plajă, după retragerea valurilor, în loc să intrăm direct în apa mării sau oceanului ! Fiindcă, a cîta oară trebuie să se repete celebra axiomă : „ Omule, cunoaşte-te pe tine însuţi şi toate tainele universului îţi vor fi cunoscute !"

Analizaţi cu multă seriozitate şi onestitate la ce ne foloseşte să citim sau să scriem multe articole, multe cărţi de exegeză literară, cîtă vreme trăim ca sclavi într-o lume malefică, fără a face nici cel mai mic efort de a evada din aceste cuşti extrem de restrictive şi asta pe durata a nenumărate existenţe ?!... Sper să nu-mi vină interlocutorul imaginar cu afirmaţia că aşa e normal în Epocile Întunecate, adică e normală anormalitatea !...Fiindcă aş putea să răspund că e normală ignoranţa un anume timp, dar nu şi prostia perpetuată indefinit !

Ignoranţa înseamnă neştiinţă, că se ignoră ceva de care nu ai auzit nimic niciodată, pe cînd prostia înseamnă că ştii, că ai luat cunoştinţă despre ceva anume, dar nu aplici în practică acea informaţie. În cazul concret dezbătut aici, toţi oamenii cît de cît inteligenţi sînt într-o anumită măsură conştienţi de viaţa foarte grea pe care o duc cea mai mare parte din oamenii acestei planete, dar din egoism, indiferenţă şi frică, nu fac mai nimic sau foarte puţin pentru a uşura suferinţele altora, majoritatea oamenilor preferînd să-şi îngroape capul în nisipul comod al intereselor personale limitate, cum ar fi revistele culturale, că de, asta-i interesează pe unii, şi ce... te pui cu gusturile sau liberul lor arbitru ??...

Există o altă axiomă celebră : *Lumea este exact aşa cum trebuie să fie* !...nu pentru că aşa trebuie să fie, ci pentru că aşa este la un anumit moment, datorită anumitor cauze formatoare ! Revistele literare sînt aşa cum trebuie să fie în urma influenţei Dirijorilor malefici şi a necunoaşterii sau ignoranţei generalizate de către minţile care participă la alcătuirea acelor reviste, NU pentru că aşa ar trebui să fie, ci pentru că atît îi duce

mintea pe acei oameni să realizeze la momentul prezent, în această Eră Întunecată ! După anihiliarea definitivă a hidrei reptilo-masonice, Sferele de Cunoaştere vor arăta altfel, vor avea alt conţinut, inclusiv arta !

Apoi, după conştientizarea situaţiei limitative sau a cuştii noastre intelectuale, ar fi de dorit ca un număr din ce în ce mai mare de oameni să urmărească la modul practic să-şi trezească sufletele prin mijloace specifice, zilnic, cît mai atent, corect şi perseverent !

Atunci cînd se va ajunge la trezirea sufletelor unui număr critic minim necesar, exemplul va fi urmat destul de repede şi de marea majoritate a celorlalţi oameni, vibraţia planetară se rafinează, precum şi aura ei, iar umanitatea va face un salt real într-o dimensiune superioară şi astfel translatăm în Satya Yuga !

În acele vremuri nu se va mai bate apa în piuă în exegeze literare care nu folosesc mai la nimic şi n-o să mai fim preocupaţi de fleacuri, adică subiecte ne-esenţiale, ci chiar de cunoaşterea Cunoscătorului, singura în măsură să ne conducă spre ţelul final pentru care am coborît în Valea Plîngerii, respectiv în Dualitate !

Revistele, cărţile de cultură, fac aceeaşi greşeală în domeniul Cunoaşterii ca şi religile de stat, anume că se preocupă excesiv să *peticească*, în dauna unei viziuni de ansamblu ! Dar omenirea nu trebuie *peticită*, ci îmbrăcată într-un *costum nou*, un *nou corp al cunoaşterii*, pe alte baze, mult superioare, mult mai înţelepte şi această *Nouă îmbrăcăminte* se va realiza odată cu apariţia *Noului Pămînt şi a Noului Cer* !

Este dificil să se discrie în termenii vechii lumi cum va arăta Noua Lume, pentru că e ca şi cum s-ar turna vinul nou în burdufuri vechi !... Gustul şi mirosul ar fi tot vechi ! Înţelegerea lumii noi prin intermediul vechilor mentalităţi va fi parţială, chiar handicapată ! Pentru a înţelege o lume nouă, trebuie să avem sufletele trezite, fiindcă nu poţi juca ping-pong cu mingea de rugbi !

În *Noua Lume* exegezele literare vor fi complet inutile, deoarece toţi cei care vor avea sufletele trezite, vor face ceea ce se numeşte *samyama*, respectiv identificarea perfectă prin trăire directă a Subiectului Cunoscător cu Obiectul Cunoaşterii şi astfel vor şti prin revelaţie tot ce este necesar să ştie, nu ca în prezent, cînd cunoaşterea se face prin intermediul unui greoi şi lent proces intelectual, parţial şi steril în mare măsură, pentru că-i lipseşte componenta afectiv-intuitivă !

Sigur că mai este mult pînă atunci, însă unele suflete mai receptive la nou este cu putinţă să înceapă chiar de pe Acum procesul gradat al Trezirii interioare, ci nu să amîne pe mîine şi nici să lase în seama altora această sarcină, din motivul mai mult decît evident că nimeni nu poate face în locul

nostru ceea ce trebuie să facem noi înşine, cînd vine momentul potrivit pentru fiecare !

Starea de adormire poate fi comparată într-o anume măsură cu stadiul de omidă sau larvă, pe cînd starea de trezire sufletească e comparabil cu stadiul de fluture, care se hrăneşte cu nectarul florilor... şi cu admiraţia noastră ! Trezirea sufletului nu este capătul drumului, ci doar un stadiu intermediar al Conştiinţei, urmat de stadiul supraconştiinţei, despre care nu se poate vorbi în limbajul minţii obişnuite, nici măcar la nivel metaforic !

Vorba anonimului arbatelian : avem un destin glorios şi doar de noi depinde împlinirea lui !

La final aş vrea să se înţeleagă foarte clar că autorul acestui text nu pretinde că ar avea sufletul trezit şi înflorit plenar, ci doar că a început acest proces de ceva vreme şi a înţeles cît de important este acest demers pentru fiecare fiinţă umană în parte !

Sînt

Sînt nicicum şi sînt niciunde
Sînt aici şi sînt oriunde
Mă strecor printre secunde
Înspre sensuri mai profunde.

Şi mă caut pe o Cale
Peste dealul după vale
Peste rîpele mentale
Într-o pauză de jale.

Sînt oricum şi sînt nicicum
Sînt un vers citit acum
Dintr-un mult mai vast volum
Care se scrie antum !

Nu sînt fum nici cînd mă doare
Nu-s carcasă umblătoare
Şi mă-ntreb a nemirare :
Cine sînt cînd lumea moare ?

Te rog

Te rog cu toamna
Să fie aptă, roditoare
Precum recolta unor ogoare...

Te rog cu noaptea
Să fie blîndă, împlinitoare
Precum parfumul unei fecioare.

Te rog cu cerul
Să fie amplu precum misterul
Plin de savoare...

Te rog cu Zarea
Să fie verde
Precum e marea
Ierbii ce ne descalţă...

Te rog cu ploaia
Să fie rouă
Precum e Graţia
Ce ne înalţă !

Fereastra infinirii

Sub haina noastră
Avem o uşă-fereastră
Într-Acolo...
Noi privim afară
La circul din gară
Cu mintea în *turmă*,
Iar înlăuntru... nici urmă !

Afară vedem nişte hoţi
Care ne fură simţurile
Ne tehuiesc *minţurile*,
Ne abat atenţia
Cu pretenţia
Unei lumi *reale...*

Sîntem noi oare
Reflecţii sau proiecţii
Experi-mentale ?

Întrupare

Din Putere s-a născut Eterul
Frenezia şi Misterul
Din Durere
S-a născut Căinţa
Umilinţa, caracterul.

Din Tăcere
S-a-ntrupat Poezia
Măiestria
Şi tot Cerul.

Este starea
Necuprinsei minunări
Care zguduie zarea
Neştiutei fiinţări !

Într-un fel

Într-un fel şoptit durerea
Se adapă din cuvinte,
Din crucea de pe morminte
Sau cînd plînge blînd tăcerea.

Într-un fel şoptit iubirea
E izvor de-nvăţăminte,
Dacă ieşi adînc din minte
Şi îţi simţi nemărginirea.

Într-un fel anume somnul
Se preface în uimire,
Cînd ne pîrguieşte Domnul

Cu un strop de *infinire* !

Cînd vezi moartea

Cînd vezi moartea de aproape
Ca năpastă năvălind,
Se deschid ca nişte pleoape
A-nţelegere venind.

O sclipire de secundă,
Poleire într-o clipă,
Înţelegerea rotundă,
Te surprinde pe-o aripă !

Parcă ştii în parte totul
Parcă totul se împarte
Parcă eşti cumva chivotul
Revelaţiilor foarte !

Şi cumva ai vrea să fii
Nici departe, nici aproape,
Nefiind ca să devii...
Înainte să te-ngroape !

Mister

E atît de mult mister
Pe Pămînt şi sus în Cer
Că îmi vine să mă cer
A fi zeu, nu condeier.

E atît de mult mister

Sub Pămîntul altui Cer
Că îmi vine să mă cer
A fi treaz peste Eter !

E atît de mult mister
Dincolo de Cuvînt
Că îmi vine să mă cer
Să fiu taina celui sfînt !

Fereastra-oglindă

În fereastra din oglindă
Văd lumina tremurîndă
Care va să se aprindă
Într-o şerpuire blîndă,
Pînă va să mă cuprindă
De la tălpi mai sus de grindă,
Să mă-nalţe, să mă prindă

Şi pe viu să mă surprindă,
Ca şi cum ar fi fiindă
Chintesenţă nemurindă
Într-o magică izbîndă !

Moartea mea

Moartea mea vine spre seară
Ca un cerb într-o pădure,
Sau un sunet de vioară,
Învelit în tăceri pure.

Moartea mea este pe-o stîncă,
Mirosind un colţ de floare,
Care mă aşteaptă încă

Să gust din iluminare.

Moartea mea e moartea morţii,
Mă aşteaptă pe afară
Să ies viu din visul sorţii
Chiar prin chakra coronară !

Nici, nici

Podul casei nu ne duce
Pestele apele bulbuce,
Peste rîpele uituce,
Unde Cerul nu străluce.

Nodul fals din papură
N-are nici o legătură
Cu onesta mea natură,
Ci cu reaua uitătură !

Iarba fiarelor hibride
Nicidecum nu va deschide
Închisorile sordide
Ale minţilor stupide !

Nu ştiu

Nu ştiu cînd şi nu ştiu cum
Să îţi ies cumva în drum,
Nu poimîine, nici postum,
Nu altfel şi nu altcum,
Ci oricînd este ACUM !

Nu ştiu cum şi nu ştiu cît
Să mă-nalţ mai sus de gît
Şi apoi chiar hotărît
Cu măsură orişicît

Să iubesc numaidecît !

Floarea Zorilor Cereşti

Floarea Zorilor Cereşti
Ascunsă la cotitură
Cu petale îngereşti
Şi culori de sfinţitură
Ne întreabă ca-n poveşti :
Cine sînt şi cine eşti ?

Floarea florilor ce eşti
Ascunsă sub aparenţe,

În mai multe existenţe :
Oare cînd mă îngereşti
Într-un rai fără fisură -
Tu, Esenţa mea Cea Pură ?!

Am un

Am un cer
Şi vreau să-l cer
Să îmi fie cavaler
La o nuntă de mister
Cu un înger pasager...

Am un fler
Şi vreau să sper
Că e scris deja-n Eter
Să nu mor şi să nu pier

Înainte să ofer
Neştiutul giuvaer
Tuturor care îl cer !

Am un vis
Cumva prescris
Despre ce îmi e prezis
Că am să devin decis
Floare Albă Paradis !

Răpit în inefabil

Mîngîiat de alizeu
Într-un mod inexprimabil,
Să răpesc în inefabil
Perisabilul mic eu,
Cu un gust insaţiabil
Şi avînt de paraleu,
Să-l înalţ inevitabil
Înspre Cerul formidabil
Al Prezentului mereu...

Cu lumina de la astre
Să trec dincolo de eu,
Prin metafore din glastre
Să deschid un drum al meu
Înspre lumile măiastre,
Pe un colţ de curcubeu
Şi cu poezii ilustre
Să mă re-creez mereu
Spre a-mi dărui nesomnul
Tainicului Supra Eu,
Închinînd tăceri albastre
Imnelor lui Dumnezeu !

În scop de smerire

În scop de smerire
Nimic nu exclud,
Cu multă iubire
Vreau tot să includ...

La nord şi la sud
Te foarte aud,
Cu versul modest
Fac saltul zălud

Înspre celestul
Pe care-l conclud...

La est şi la vest
Dezvălui secretul
Verbului crud,
Precum poetul
Cerului ud...

Întru mărire
Te laud din sud,
Şi-aplaud smerire
În sufletul nud !

Într-un fel

Într-un fel şoptit Cuvîntul
Se înalţă din Durere,
Ca şi cum ar fi mormîntul
Spaţiilor de Tăcere.

Într-un alt fel Legămîntul

Ne zideşte întru vrere,
Tot aşa cum Mult Preasfîntul
Se învăluie-n mistere.

Mai apoi întreaga fire
Se smereşte-n penitenţe
Precum tainica Rostire
Se ascunde în Esenţe !

Vine

Vine doamna
Înspre tîmple
Să îmi mîngîie toamna
Care va să se întîmple.

Vine Dorul într-o doară
Să mă dănţuie pe-afară
Pînă nu e prea diseară

Tînguitul de vioară.

Vine devenirea noastră
Dinspre Inima Măiastră
Şi ne cheamă prin fereastră
Către liniştea sihastră.

Şi ne cheamă către Sine
Cît mai viu, pe orişicine,
Care va să se aline
Cu *savorile* divine !

Aşteptări preferate

Aştept
Fluturii să zboare-n piept
Şi tremurul din stomac
Dacă va să-ţi fiu pe plac
În amurgul cel mai grav,
Cînd ne vom iubi suav
Pe un deluşor moldav.

Prefer
Chiar surîsul efemer
Al umilului străjer
Ce-i surprins de mult mister,
Cînd îşi soarbe auster
Poemul din vast eter.

Îmi plac
Versurile mele-n frac,
Cu rime la butoniere
Înspre tainică-nviere,
Şi metafore fecunde
Care va să ne scufunde
Întru Marele Mister !

Poezia

Zborul Păsării Măiastre
În Tăcerile albastre,
În Splendorile sublime
Unde liniştea devine
Sau în Vidul cel mai Plin
Din adîncul genuin.

Ori răpirea-n inefabil
Într-un mod inexplicabil,
Unde flacăra ajunge
Simbolul care ne unge,
Unde visul se adapă
Din scînteia de sub pleoapă,
Unde muza îl alege
Doar pe cel ce înţelege,
Unde inima include
Doar pe cel care aude,
Unde Cerul îl primeşte
Doar pe cel ce se smereşte !

Pe cînd

Și pe când, pe cînd, pe cînd,
Vedem Zorile născînd
Noul Cer în Noul Gînd
Și Noul Pămînt urcînd ?
Şi pe cînd, pe cînd, pe cînd,
Vedem Cerul tremurînd
Și Iubirea triumfînd ?

Şi pe cînd, pe cînd, pe cînd,
Ne redăm cumva tăcînd
Unul altuia pe rînd
Bucuriile gustînd
Cu tandreţe orişicînd ?

Oare cînd vom fi fiind
Toți ca unul strălucind
Şi neţărmurit iubind ?

Aspirații

Aripii depline
Suflul încîntării,
Spre Înaltul Zării
Zborul întru Sine.

La fereastra dusă

Doruri jucăușe,
Vise în căușe
Rouă predispusă.

Gîndurile glugă
Fără cap la coadă,
Mintea o deznoadă
Palmele în rugă !

Muza

La o margine de deal
Stă o muză pe un cal
Și privind spre Sensul Vieții,
Mă întreabă capital,
Cu surprinderea blîndeții :

“Mișcați ți-s poeții
De la versul colosal ?...”

Ce să-i spun ?...Că nu-s mortal ?

Că mă uit pe toții pereții
După versul genial ?...
Sau că Duhul Frumuseții
Mă surprinde ritual
Doar în vidul cel din urmă,
Dacă mintea mea de turmă
Tace ferm și magistral ?

Atunci taci !...mi-ar putea spune,
Taci în vers de rugăciune,
În poeme oportune,
Taci în versuri cumpătate,
Și uimiri aprofundate,
Taci cînd limba te mănîncă
Și în liniștea adîncă,
Taci acum... și încă, încă !

Aham

Murmurînd cum murmuram
Și eram și nu eram
Gîndul murmur rourat
Al unui poem mirat
Și privindu-mă pe geam,
Chiar eu însumi mă miram
Dacă sînt cine credeam :
Aspirant la sfîntul hram

Al ascunsului AHAM ?…

Să mă vezi cum mă visam
Încă murmur rourat
Într-un vers abia schițat,
Scris de rouă pe un ram
Într-o toamnă de bărbat,
Despre care nu știam
Dacă plînge tresăltat
Sau rostește murmurat
Mantra sfîntului AHAM !

*Notă = *AHAM este Inima Supremă a Lui Dumnezeu, conform învăţăturii*
Şivaismului kaşmirian, care a fost şi este încă cea mai înaltă Cale spirituală
ce a exitat pe planeta noastră în istoria cunoscută a omenirii.

Raiul meu

Într-un timp fără statură
Înghiţit ca o prescură
Şi trăit ca aventură

În mister şi artă pură,
Cu aripi la subţioară
Şi mireasmă de fecioară,
Ca o taină ce-nfăşoară
Armonia necesară,
În lăuntru şi afară,
Într-o fericire rară
E ascuns într-o frîntură…

Raiul meu fără măsură.

Să tac

Şi să tac, să tac, să tac,
Într-un foşnet de pădure
În arbustul plin de mure
Sau în vers elegiac.

Şi să tac, să tac, să tac,
Ca şi cum n-aş avea leac

Pentru omul ce mi-e drag,
Rătăcit ca un pribeag.

Şi să tac, să tac, să tac,
Precum ritmul cardiac
Pentru toamna care vine,
Pentru Cer sau pentru Tine !

Să plîng

Şi să plîng, să plîng, să plîng,
Precum norii din Parîng
Peste piatra ce-o deplîng
Că nu are nici un crîng.

Şi să plîng, să plîng, să plîng,
Cînd mă aflu prea nătîng
Şi nu pot nicicum să-nfrîng
Umbrele ce mă constrîng.

Şi să plîng, să plîng, să plîng,

Peste umărul meu stîng,
Lacrimile să le strîng
Pînă cînd durerea frîng !

My dir

My dir, my dir,
Nu sînt încă Şekspir,
Să mi te tot admir
Într-un poem-safir.

Nu sînt nici Eminescu
Să mi te tot iubescu,
Pînă devin cerescu
În geniul lui Enescu !

Şi nici nu sînt Gibran
Kahlil de soi persan,

Să-ţi cînt apoi spontan
Un imn gregorian.

Eu sînt doar cel ce sînt,
Mai mult decît descînt
Şi mai puţin un sfînt:
Un vechi mister răsfrînt !

Şi eu

Tot aştept, aştept, aştept,
Să găsesc drumul cel drept,
Înspre omul înţelept
Care m-a făcut adept.

Şi eu tot m-aburc, m-aburc,
Chiar şi-atunci cînd mă încurc
Sau cînd nu ştiu să descurc
Căile pe care urc !

Şi eu tot te chem, te strig,
Că e noapte sau e frig,
Că te mir sau te intrig,

Pînă cînd mi te cîştig !

Şi eu tot vreau să fiu - pot,
Mai presus de un netot,
Chiar mai sus de sacerdot,
Pînă sînt unul cu Tot !

Variaţiune

La orbul care nu-i trezit
E-o noapte atît de lungă,
Încît Luminii i-au trebuit
Trei mii de ani s-ajungă !

La omul care nu-i iubit
E-o viaţă atît de ciungă,
Încît iubirii i-au trebuit
Şaizeci de ani să-l ungă !

La Dorul de neţărmurit
E-un foc atît de rece,
Că Domnul s-a milostivit
Şi *l-a primit să plece* !

Spune-mi, Doamne

Spune-mi, Doamne, cînd te-nduri
Să mă ierţi şi să mă furi
Dintre limite şi uri,
De la dorul pentru nuri,
Să mă cureţi, să mă salţi
Şi de rău să mă descalţi,
Şi apoi să mă înalţi
Pînă-n raiul celorlalţi
Sfinţi pe care îi exalţi ?

Spune-mi, Doamne, cînd mă zbori
Peste rîpe, peste nori,
Peste forme şi culori,
Peste zeii dirijori,
Mai presus de nenumit
Şi intens de proslăvit ?

Paradox

Am venit să spun că plec
Într-un sens mai intrinsec
Către un mister toltec
Pe care sper să-l disec.

Am venit să spun că plec,
Capul mîndru să-mi aplec
Şi apoi să mă petrec
Pînă cînd iar mă întrec.

Am plecat să spun că vin
Domnului să mă închin
Pe un curcubeu senin,
Glorios ca androgin !

Mă primeşti

Mă primeşti sub haina ta,
Să merg seara în pădure
După izvoraşe pure
Care te slăvesc cumva ?

Mă primeşti în vraja ta,
Să-ţi ating mai înspre seară
Cu un sunet de vioară
Sufletul cu umbra mea ?

Mă primeşti sub taina ta,
Să mă caute poeţii
În extazul frumuseţii
Ca şi cum aş fi deja ?

N-ai tu

N-ai tu lacrimi de prelins
Cîte doruri sînt de stins,
N-ai tu braţe de întins
Cîte inimi de cuprins,
N-ai tu greutăţi de-mpins
Cîte patimi de desprins,
N-ai tu forţă de respins,
Cîte provocări de-nvins,
N-ai tu vise înadins
Cîte sînt de necuprins,
N-ai tu aer de pretins
Cît vreau să te las surprins,
De talentul meu nestins
Şi de patosul aprins
În poemul neînvins,
Care se va vrea extins
Pînă-n Cerul neatins !

Să-mi fii

Să-mi fii vis, să-mi fii speranţă,
Să-mi fii crez de siguranţă,
Să mă scoţi din ignoranţă,
Şi din orice disonanţă.

Să-mi fii Cale, să-mi fii Punte,
Să-mi fii ochi deschis în frunte,
Să-mi fii Farul de pe munte
Şi credinţa din grăunte.

Să-mi fii leac, să-mi fii căinţă,
Să-mi fii Dor, să-mi fii ştiinţă,
Să-mi fii Har cu prisosinţă
Şi temei de sîrguinţă.

Să fii cel ce mă seduce,
Nimbul meu care *străluce*
Şi la hop şi la răscruce,
Să-mi fii Graţia pe Cruce,
Să-mi fii scut, să-mi fii cununa,
Să mă cureţi totdeauna,
Să-mi fii Soarele şi Luna,
Ca mereu să fim *totuna* !

Vine o vreme

Vine-o zi cînd mintea-ţi tună
Să te caţeri şi pe lună,
Ca să guşti dintr-o căpşună
Lîngă o frumoasă june.

Vine-o vreme cu trileme,
Unde două sînt boeme,
Iar a treia încă geme
În mirabile poeme.

Vine-o vreme cu insemne
Că ceva trebe să-nsemne
De apar atîtea semne
Spre ceva să ne îndemne.

Vine-o vreme în volute,
Cu îndemnuri revolute
Înspre lumi neprevăzute
Şi daruri necunoscute !

Am un leu

Am un leu şi vreau să-l *beu*
Sub formă de curcubeu,
Ca dintr-un modest plebeu,
Să renasc ca semizeu.

Am un ban şi-l vreau noian,
Ca să bucur simultan
Pe chiabur şi pe sărman,
Să nu mai fie alean.

Am un fost şi vreau să-l cost,
Ca şi cel din urmă prost
Să-şi găsească adăpost
Sub umbrela unui Rost !

Sfinte

Sfinte şi Preasfinte Duh
‘Nalţă-mă întru văzduh,
Ca din cel ce am fost buh,
Să devin un magic... uh !

Sfinte şi Preasfinte Duh,
’Nalţă-mă întru văzduh,
Să te preamăresc în duh
Şi să mă cuprinzi în ...uh !

Sfinte şi Preasfinte Duh,
’Nalţă-mă în alt văzduh,
Ca iubind mereu în duh,
Să fiu alt pentateuh !

Sfinte şi Preasfinte Duh,
’Nalţă-mă în Cerul...uh,
Ca smerindu-mă în duh,
Să fiu Zării alt văzduh !

Preaslăvite

Sfinte, mult Preasfinte Shiva
Care Te reflecţi şi-n mine,
Te rog schimbă-mi perspectiva,
Spre a fi mereu ca Tine !

Sfinte, Preaslăvite Shiva,
Care eşti Bun şi Blajin,
Te rog să-Ţi reverşi masiva
Graţie de-a fi divin !

Sfinte Shiva, Mult Preasfinte !
Te conjur acum mereu
Să devin în simţăminte
Una cu un Mare Zeu !

Ieşi !

Ieşi din umbră, ieşi din jug,
Ieşi din hamul de la plug,
Să fii fulger, să fii crug,
Să fii Focul de pe Rug,
Să fii Apa de sub pleoapă,
Îngerul care te scapă...

Să fii Aer de zefir
În prea roşul trandafir,
Să fii Spaţiul ce înalţă
Şi Pământul ce descalţă,
Să fii Piscul de Lumină
Pentru inima meschină !...

Să fii orice vrei să fii
Peste zările pustii,
Unde oamenii ne-vii
Dorm în jalnice beţii...

Ieşi din rîpe, ieşi din jug,
Ieşi din viaţa de transfug,
Ieşi din capul clăpăug,
Cu gînduri care distrug,
Ieşi din lanţul cu belciug
Şi clamoarea din coşciug,
De sub orice tăvălug
Ce te-njugă la alt jug,
Şi fii Focul de pe Rug...

Roagă-te, mă rog, mă *rug*
Să fii Totul din belşug !

Ce bine-ar fi !

Ce bine-ar fi să ne iubim,
Aşa cum vrem şi cum ne ştim,
Pe-o aripă de Serafim,
Atîta cît ne trebuim !

Ce bine-ar fi să ne iubim,
În mod total şi unanim,
Pe-o aripă de Heruvim,
Pînă cînd toţi ne îngerim !

Ce bine-ar fi să *nemurim*
În cel mai trăznet mod sublim,
Eu Serafim, tu Heruvim,
Chiar lîngă Creatorul Prim !

Înspre zi

Înspre zi scutur văzduhul
Pentru altă primenire,
Pînă cînd coboară Duhul
Peste-ntreaga omenire !

Şi cu Dor îmi strig chemarea
Către Îngeri să revină,
Ca atît cît este zarea,
Să reverse-n ea Lumină !

Înspre zi scutur Uitarea
De pe lumea egoină,
Ca atunci cînd privesc zarea
Să se scalde în Lumină !

Dăruieşte-mi Doamne

Dăruiască-mi mereu Domnul
Harul veşnicei iubiri,
Ca trezindu-mă din somnul
Neştiutei pustiiri,
Să mă vindec de gîlceava
Gîndurilor ce mă încurcă
Şi să-mi scutur de tot pleava
Pe Cărarea care urcă.

Dăruieşte-mi, Doamne, Clipa,
Cînd străbat Eternitatea,
Ca-ntizînd cumva aripa,
Să măsor Infinitatea !

Într-o zi

Într-o zi revendic marea
Valurilor de lumină,
Să îndepărtez eroarea
Din fiinţa egoină.

Într-o zi purific starea
Nopţilor ce va să vină,
Revărsînd în ea stupoarea
Picurilor de lumină.

Într-o zi îţi vindec rana
Neştiutelor dureri,
Spre a fi apoi icoana
Orbilor de nicăieri !

Bucură-mă, Doamne

Bucură-mă, Doamne,
Înspre multe toamne,
Încărcat de fapte
Bune pentru semeni,
De cuvinte apte
În care să semeni
Tainice seminţe
Întru biruinţe...

Bucură-mă, Doamne, întru modestie,
Ca nimeni să afle, nici să nu se ştie,
Cîtă bucurie îmi produci Tu mie !

Bucură-mă, Doamne, întru clarvedere,
Să pot înţelege mai multe mistere,
Bucură-mă, Doamne, să iubesc ca Tine,
Tot ce-i strîmb în lume şi nu prea-mi convine...

Bucură-mă, Doamne, cu înţelepciune,
Să mă aflu zilnic în comuniune,
Cu Inima Ta Sfîntă, Sfîntă şi iar Sfîntă,
În care Splendoarea cîntă, cîntă şi iar cîntă !

Dulce viaţă

Dulce viaţă amăruie
Într-un sefirot ermit,
Nevăzută în statuie
Şi-n sicriul dezvelit,
Ce mă zguduie la vale
Dacă nu-s încă trezit,
Sau mă caţără pe dealuri,
Peste rîpele de jale,
Înspre Dorul fără maluri,
Peste tainele astrale
Spre un sens mai osebit…

Dulce viaţă amăruie,
Albie de dor gălbuie,
Leac la inimă zgîrcită
Care nu se vrea iubită,
Aşteptînd într-o statuie
Să fie din nou trăită
Într-o lume albăstruie
Şi cumva făgăduită…

Dulce viaţă, dulce nu e,
Ci ades prea amăruie
Pentru omul adormit,
Care a bătut-o-n cuie
Pe un catafalc cernit !

Versuri de toamnă

Arătînd varii simptome
Vine toamna, a venit,
Încîntare la zenit,
Printre multele arome
Cu nuanţe policrome,
Roade bune, de rîvnit,
Pentru omul cel smerit,
Fără scîrţ la oferit.

Pe sub arbori, prin pădure,
Grijile s-au ofilit,
Îngerii va să se-ndure,
Dacă încă n-ai murit.

Pe cărări întortocheate
Frunze cad ca patimi lente,
Roadele sînt adunate
În traista cu sentimente
Şi apoi sînt răsfirate
În albume aparente
Pentru omul îndrăgit.

Cei mai mulţi se bucură
Pentru darul anumit,
La alţii le picură
De atîta neiubit,
Iar prin zările albastre,
Nevăzută între astre,
Doamna mea nu a sosit !

Pastel de toamnă

Fluturi albi se flutură,
Aripi care scutură,
Dinspre vîntul mai zglobiu
În versuri care se scriu.

Lent de tine mă *apropiu*
Şi în taină şi la propriu
Cu mai multe zeci de rime,
Care va să te anime.

Ci să mă auzi vioară
Cînd te ţin la subţioară,
Şi te cînt nemîngîiat
Într-o noapte de bărbat,
Dorului ce i-am lăsat
Lîngă suflet de fecioară,
Visul meu neterminat
Într-un vers, odinioară !

Cînd şi cum

Cînd noaptea răneşte,
Cum ziua te scade,
Lumina clăteşte,
Noaptea te roade.

Cînd viaţa te stoarce,
Cum Moartea usucă,
Una se-ntoarce,
Alta hurducă.

Cînd Cerul te cheamă,
Cum Lutul te trage,
Pe omul de seamă
Ce ştie să roage...

Cînd Muntele-i Mare
Cum Marea-i ca Munte,
Spre minunare
La ochiul din frunte !

A fi

Esenţa mea este *a fi*,
Iubind iubirea de-a iubi,
Sămînţa mea este *a fi* –
A fi puterea de-a iubi,
Esenţa mea este Iubirea
Şi Calea mea e *Infinirea*...

A fi Sămînţă şi Esenţă,
A fi Iubire-n permanenţă...
Şi Rostul meu e de-a iubi,
E dharma mea în imanenţă...
Sămînţă, Dharmă şi Esenţă,
Eu sînt Iubire în *Prezenţă* !

Eşti Aici

Eşti Aici să fii Iubirea,
Bucuria, Infinirea,
Eşti Aici să fii Speranţa,
Dăruirea, Toleranţa,
Eşti Aici să fii Decenţa,
Altruismul, Chintesenţa,
Eşti Aici să fii Răbdarea,
Optimismul, Încîntarea,
Eşti Aici să *fii* un Eu
În Acum şi în mereu,
Picătură dintr-un zeu,
Pentru orbi un panaceu,
În furtună curcubeu,
Pentru lume un releu -
Prezenţă la apogeu !

Mi-ai fost

Aurorei Amarandei, in memoriam

Mi-ai fost Dar, mi-ai fost lumină,
Mi-ai fost îndrumar la cină,
Mi-ai fost înţeles cu rost
Şi sfat bun cînd eram prost...

Mi-ai fost mai mereu imbold
Cu un ac sau cu un bold,
Mi-ai fost far, mi-ai fost povaţă
Pentru mintea mea în ceaţă,
Mi-ai fost mal, mi-ai fost şi punte
Cînd mă aburcam pe munte,
Mi-ai fost har, mi-ai fost plăcinte
Pentru mersul înainte !

Mi-ai fost hrană din belşug
Pentru suflet clăpăug,
Mi-ai fost gust, mi-ai fost balanţă
Pe care am pus speranţă,
Mi-ai fost chiar şi poartă-nchisă
Cînd fiinţa-mi imprecisă
O luase pe arătură
Şi *căta* îngeri prin şură !...

Ai fost ce-aş fi vrut să fiu,

Dacă n-aş fi fost zbanghiu
Şi un pic prea moftangiu,
Dar acum, domniţa mea,
Poate nu e prea tîrziu
Să mă mai ajuţi cumva,
De acolo din Înalt
Să iau Cerul cu asalt !

Sînt Aici

Sînt Aici să fiu Chemarea
Îngerului de la dreapta,
Să fiu Farul, să fiu Fapta
Pentru cei ce nu văd Marea !

Sînt Aici să-mi caut Rostul
Îngerului de pe lîngă
Omul care va să plîngă
Că nu-şi află Adăpostul !

Sînt Aici să îmi scriu versul
Celor ce nu au izbavă
Întru rugă şi zăbavă
Spre a fi tot Universul !

E atîta

E atîta Bucurie în Înaltul cel Înalt
Că şi stînca de bazalt
Parcă face cîte-un salt
Spre Tărîmul Celălalt !

E atîta Frumuseţe şi Splendoare
În Adîncul cel Înalt,
Că aş lua Cerul cu-asalt,
Să mă mîntui prin Candoare !

E atîta *Pace Vie*
În Tărîmurile de Sus,
Că pînă şi ţie
Ţi-ar plăcea să fii inclus !

E atîta Armonie şi Iubire
În Cerul cel mai de Sus,
Că sînt plini de fericire
Chiar şi cei ce încă nu-s !

Notă : recomand lecturarea acestei poezii în timp ce se ascultă Sonata Liniştii de Beethoven,
care *mi-a inspirat aceste versuri !*

Vreau să fiu

Vreau să fiu absenţa ta,
Cratima unei amiezi,
Umbra pe care n-o vezi...
Ca şi cum n-aş fi deja !

Vreau să fiu tăcerea ta,
Plictiseala unei seri
Cînd nu ai nimic să-mi ceri
Şi nici gînd să-mi scrii cumva !

Vreau să fiu uimirea ta
Că mă mai gîndesc la tine,
Şi că încă mi-ar plăcea
Să faci parte dintru mine !

Vreau să fiu orice îmi ceri,
Uşa spre altcineva,
Cum şi tu eşti uşa mea

Spre Înalte mîngîieri !

Vine toamna

Vine toamna pe sub pleoape,
Policromă în etape,
Frumuseţe să îngroape,
Egoismele mioape !

Vine toamna în natură
Încîntare fără ură,
Vis cromatic ce ne fură
Clipele care trecură !

Vine toamna, a venit,
Verde- galben- aurit,
Sonatină în culori
La violă şi viori,
Cu un ton sferoidal

La flautul din fundal.

Vine toamna, a sosit,
Dintr-un loc prea tăinuit,
Care va să se întîmple
Pe la neştiute tîmple
Ale Timpului găsit
La Prezentul potrivit !

Omule !

Omule de la zenit,
Tu cobori din Infinit,
Din Etern, din Nenumit,
Iar atunci cînd te trezeşti,
Te întorci în Infinit
Dacă nu te rătăceşti
În iadul cel mai cumplit !

Omule de la zenit,
Ca bărbat sau ca femeie,
Eşti Lumină, eşti Scînteie,
Eşti Mister îndrăgostit

Ce se caută pe sine
Într-un fel mai tăinuit,
Eşti şi Uşă, eşti şi Cheie,
Eşti Splendoare-n curcubeie,
Într-un Rai nemărginit
Dacă te găseşti pe tine
Cel de-a pururi Nesfîrşit !

Vino rai

Vino rai să te adun
Omului care e bun,
Să te scad de la nebun,
Să te-mpart la cei cuminţi,
Să te înmulţesc la sfinţi.

Vino dar din dar mai clar,
Din al Cerului Altar,

Să mă umplu mult de har,
Să mă plec, să mă căiesc
Să m-accept, să mă iubesc,
Să mă-nalţ, să mă sfinţesc !

Vino Har de chihlimbar
Să devin un sanctuar,
Soarelui să-i fiu o poartă,
Înspre lumea care-i moartă,
Lunii să-i devin o glugă
Pentru mîinile în rugă,
Surzilor să le fiu tunet
Pentru cel mai dulce sunet,
Orbilor să le fiu Cale
Pentru zboruri verticale
Şi ţie, Inima mea,
Să-ţi fiu *toată* dragostea !

Tomnatecă

Nebunatic şi zurliu
Bate vîntul năzuriu,
Răscolind frunzişul viu

Înspre verde auriu...
Frunze cad parcă tehui
Dinspre cerul orişicui
Răsfirate în gălbui,
Cu un ton elegiac
Pe care prefer să-l tac,
Decît să-l rostesc posac
La urechile oricui
Care n-are gust de fel
Pentru falsul meu rondel...

Ce mai karmă cu pistrui,
Aşteptînd un vers haihui
Să cadă din poala ta
Drept în poezia mea !

Vine vremea

Vine vremea să străpung
Cu un sentiment prelung
De la capătul mai lung
Zidul care mă menţine ciung.

Vine vremea să îmi scad
Umbrele care decad
De pe trupul meu nomad,
Să renasc în corp de jad.

Vine vremea să descui
Inimile amărui
Cu un vers ceva mai şui
Din dulceaţă de gutui !

Vine vremea să descalţi
Fuduliile de marţi
Și apoi să te înalți
Înspre Cerul celorlalți !

Dacă mor

Dacă mor, să mor de pică,
Fiindcă n-am de nimeni frică,
Dacă mor, să mor de teamă,
Că nu sînt luat în seamă.

Dacă mor, să mor de jale,
Că nu am erori morale,
Dacă mor, să mor de ciudă,
Că gutuia nu-i agudă !

Dacă mor, să mor adept,
Nu aiurea pe nedrept,
Nici fălos şi nici inept,
Ci un foarte înţelept !

A trecut vremea

A trecut vremea
Să cuceresc o femeie frumoasă
Dar nu şi să le ador
Pe toate frumoasele lumii !

A trecut vremea
Să mănînc tot ce zboară
Dar nu să şi zbor
Spre Înalte Chemări !

A trecut vremea deplîngerii
După toate ocaziile pierdute
Dar nu să şi regret lecţiile însuşite !

A venit vremea
Să las trecutele vremi
Viitoarele trecute
Pentru prezentele clipe
Înainte de a fi şi acestea pierdute !

A venit vremea

A venit vremea să găsesc
Cea mai frumoasă metaforă
Închisă într-o scoică
Din adîncul celui mai adînc ocean...

A venit vremea să scriu
Cea mai frumoasă poezie
Tăinuită în vîrful
Celui mai înalt munte...

A venit vremea să trăiesc
Cea mai frumoasă poveste de iubire
Din adîncul cel mai înalt
Al inimii mele îndelung neglijată...

A venit vremea
Şi eu n-am ajuns Aici
Iar Vremea încă piaptănă clipele
Din părul Frumoasei Adormite
Care este Eternitatea mea !

Lasă-mă

Lasă-mă să mă adun
Sub o umbră de alun,
Pînă cînd devin imun
La tristeţea de claun.

Lasă-mă să mă împart
Celor care se despart,
Pînă cînd iau un alt start
Spre o viaţă cu brocart.

Lasă-mă să mă-nmulţesc
Celor care se iubesc,
Pînă cînd îndeplinesc
Stadiul supraomenesc !

Lasă-mă să-ţi fiu psaltire
Întru rodnică citire,
Spre a fi în izbăvire

Tu şi-ntreaga omenire !

Ochi

Ochii mei cătînd lumina
Cu o tainică ardoare,
Hărăziți a rafina
Imanenţa schimbătoare.

Ochii tăi sorbind lumina,
Cerului cît ne cuprinde,
Hotărîţi a alina
Inimile suferinde.

Ochii lor orbind lumina
Cu imensă strălucire,

Heruvimi spre a-nchina
Inimile în slăvire !

Umbra care

Umbra care m-a durut,
Era de la un sărut,
Care n-a mai apărut

Cîtă vreme l-am cerut !

Umbra care m-a durut,
Încă nu a dispărut,
Chiar dacă a compărut
Într-un viitor trecut.

Umbra care m-a durut
Avea sigur început,
Şi sfîrşit neprevăzut,
Însă trebuie ştiut
Că acum încă mă doare
Pînă-n viaţa următoare,
Cînd renasc cu umbra soare !

Cardinale

Mai la est de vest, prin sud,

Era unul cam zălud
Aburcat într-un agud
Care se purta în nud !

Mai la vest de sud, prin nord,
Era unul pe fiord,
Care nu avea racord
Între intelect şi cord !

Mai la sud de nord, prin est,
Era unul mai onest,
Care se voia modest,
Aşteptînd un Dar celest !

Ai idee

Unor fete care nu vor să se desfete
Cu ale mele versuri bete !

Ai idee care cheie
Ne descheie
Sufletul la o femeie ?

Ai idee care faptă,
Nici prea strîmbă, nici prea dreaptă,
Ne îndreaptă pe o treaptă
Care este înţeleaptă ?

Ai idee care gînd
Ne abate divagînd,
Ne conturbă, distrăgînd,
Mintea sclavilor de rînd ?

Ai sau n-ai tot ce nu dai
Celor surzi, fără de strai,
Celor orbi, fără de grai,
Cînd vrei să te aburci în rai ?

Ai tu geniu în condei
Cîte genii cu idei
Au pierdut prea multe chei
Pe la inimi de femei ?!

Semn de carte

Semnul meu de carte
E pe Lună, nu pe Marte.

Semnul meu de carte
E departe
Şi împarte
Viaţa-n două sensuri foarte.

Semnul meu de carte
Îmi desparte
Lumile zise deşarte,
De minunile aparte...

Semnul meu de carte
E deoparte,
Între moarte
Şi feericele arte !

De aş fi

De aş fi un menestrel
Cu talent pentru culori,
Te-aş cînta în arbatel
Pînă cînd înveţi să mori.

De aş fi un epitet
Inedit şi uimitor,
Te-aş mirunge ca poet,
Să devii nemuritor !

De aş fi un trubadur
Cu geniu în poezie,
Oare m-ai lăsa să-ndur
Lipsa ta din melodie ?

Nu e toamnă

Nu e toamnă îndeajuns
Cît aş vrea să mă *tomnesc*
Îmbrăcat în strai ascuns,
De soi pur, *minunăţesc*.

Nu e toamnă uimitoare
Cît aş vrea eu să rodesc,
Roade bune, zîmbitoare,
Din soiul cel mai domnesc.

Nu e toamnă îndeajuns
Cît aş vrea să mă smeresc
Spre a fi întrepătruns
De trăitul îngeresc.

Nu e toamnă în troheu
Cît aş vrea să-mi fiu deajuns
Mie însumi mai mereu
Ca devot de har pătruns !

Iubeşte-mă !

Iubeşte-mă în roşu-aprins
Să simt ce foc mi te-a cuprins;

Iubeşte-mă în purpuriu
Să simţi cît sînt eu de zglobiu;

Iubeşte-mă portocaliu
Să vezi ce tandru pot să fiu;

Iubeşte-mă în azuriu
Să vezi ce liniştit mă ştiu;

Iubeşte-mă în verde viu
Ca să mă vindec de sălciu;

Iubeşte-mă -n nuanţe roz
Să vezi cît sînt de virtuoz;

Iubeşte-mă-n liliachiu

Să văd şi îngerii cînd scriu;

Iubeşte-mă în violet
Să vezi ce bun sînt ca poet;

Iubeşte-mă în auriu
Să simţi ce cosmic pot să fiu;

Iubeşte-mă în curcubeu
Să înviem în Dumnezeu !

Pastorală

În mijlocul apei, un lac,
În lac e un mijloc
Cu aer de burlac
Şi formă de breloc !

Pe marginea şesului, o luncă,
Trei capre şi un cal,
Lîngă vacă o juncă
Mugind adjectival !

Sînt singur sub haină
Şi scriu un soliloc,
Despre o mică taină
Cu înţeles deloc !

Niciodată

Niciodată doamna
Nu fu mai frumoasă
Sufletului toamna
Bucuros de coasă !

Niciodată zarea
N-a fost mai măiastră,
Precum e mirarea
În poema noastră !

Niciodată pasul
N-a fost mai alert
Ca atunci cînd glasul
Spune să mă iert !

Niciodată Timpul
N-a fost mai absent
Ca în anotimpul
Ceasului prezent !

Ştie cineva ?

Ştie cineva
Cîte versuri epocale
Sau aproape geniale
Tre’ să scriu
Pe nisipul din pustiu
Spre a fi luat în seamă
De ochiul domniei tale ?

Ştie cineva
Cîte poezii măiastre
Pentru aure albastre
Tre’ să scriu
Pentru lumea din sicriu
Spre a fi luat în seamă
De ochiul domniei voastre ?

Ştie cineva
Cîte imne siderate
Şi intens divinizate
Tre’ să scriu
Pentru nimbul auriu
Spre a fi luat în seamă
De glasul care mă cheamă
Înspre Cerul azuriu ?

Nu e

Nu e lacăt fără cheie
Cît aş vrea să mă iubesc
Împlinit într-o femeie
De soi pur, împărătesc.

Nu e uşă descuiată
Spre altarul dumneaei
Cît aş vrea desfiinţată
Teama că nu mă mai vrei !

Nu e pacoste mai mare,
Nici ruşine peste poate,
Să nu fii deloc în stare
Să le fericeşti pe toate...

Sau măcar pe două-trei !

Frumuseţe

Frumuseţe juvenilă
Efemeră, volatilă,
Uimitoare şi subtilă
Şi adesea prea fragilă...

Frumuseţe fascinantă
La iubită sau amantă,
Uneori stupefiantă,
Alteori deconcertantă...

Frumuseţe muritoare
Într-un chip sau într-o floare,
Uneori seducătoare,
Alteori strălucitoare...

Frumuseţe omenească,
Urmărind să ne trezească
Partea supra-omenească
Şi apoi să ne sfinţească ,
Dincolo de aparenţă,
În eterna chintesenţă !

Frumoasa toamnă

Frumoasa toamnă
Parcă îndeamnă
Să ştim ce-nseamnă
Straiul de doamnă.

Frumoasa toamnă
Parcă îndeamnă
Să te lipseşti
De tot ce-nseamnă
Haine lumeşti.

Frumoasa toamnă
Parcă îndeamnă
Pe domn şi doamnă
Să se transforme
În alte forme.

Frumoasă toamnă
Tu ne dezbraci de efemer,
Ca pe o doamnă,
Şi ne îmbraci
În albul pur şi auster
Al iernii pline de mister.

Frumoasă toamnă
Mă străduiesc să te cuprind
Într-un poem superb
Şi *nemurind*,
Dar reuşesc să scriu
Un gîngurit prea fistichiu
Spre a cinsti fără de greş
Măcar ... o floare de cireş !

Eşti şi sînt

Eşti ceea ce sînt, sînt ceea ce eşti,
Un dor răsfrînt printre poveşti,
Eşti ceea ce sînt, sînt ceea ce eşti,
Alean înfrînt cînd mă iubeşti.

Eşti ceea ce sînt, sînt ceea ce eşti,
Un pic descînt cînd mă uimeşti,
Eşti ceea ce sînt, sînt ceea ce eşti,
Nu doar cuvînt cînd mă citeşti.

Eşti ceea ce sînt, sînt ceea ce eşti,
Mai mult avînt cînd mă doreşti,
Eşti ceea ce sînt, sînt ceea ce eşti,
O taină prelungă cînd îmi lipseşti.

Eşti ceea ce sînt, sînt ceea ce eşti,
Un altfel de cînt cînd mă întregeşti,
Eşti ceea ce sînt, sînt ceea ce eşti,
Încununare a celor cereşti !

Mama Pământ şi Tata Soare

Mama Pământ şi Tata Soare,
Fac legământ printre răzoare,
Să ne descalţe, să ne înalţe,
Să ne conţină, să ne lumină.

Mama Pământ şi Tata Soare
Fac jurământ printre ogoare,
Să ne încînte, să ne descînte,
Să ne cuprindă, să ne surprindă,
Pasăre albă sus pe o grindă,
Privindu-mi zborul într-o oglindă !

Mama Pământ şi Tata Soare
Petale de vînt unite în floare,
Unde venite nu ştiu de unde,
Sclipiri austere în versuri fecunde...

Mama Pământ şi Tata Soare
În Veşnicia care nu doare,
Fac legământ, fac jurământ,
Să ne înalţe, de tot să zboare
Peste mormînt, peste oroare :
Pasăre albă a Sfîntului Duh,
Zburînd înalt, în Cerul văzduh !

Şi mă tem

Şi mă tem pentru surate
Că se vor a fi cucoane,
Neglijînd din ignoranţă
Starea de feminitate.

Şi mă tem pentru bordei
Că se vrea a fi palat,
Îngropînd din lăcomie
Tot ce este mai curat.

Şi mă tem pentru văpaie
Să nu vrea să fie foc,
Mistuind din nerăbdare
Calea ta spre alt soroc.

Şi mă tem pentru Cărare
Să nu vrea să fie drum
Pentru turma oarecare
Amăgită doar de fum !

Ai văzut

Ai văzut aseară noaptea
Cum se căţăra pe pleoape,
Pe furiş să ne îngroape
Milosteniile de-Aproape ?

Ai văzut azi-noapte Zorii
Vremilor ce va să vină,
Fără panică şi vină,
Peste lumea egoină ?

Ai văzut/simţit îndemnul
Fluturilor de sulfină,
Pentru care tu eşti semnul
Că te-ndrepţi înspre Lumină ?

Ai văzut azi Nevăzutul,
Nefiinţa, Neştiutul,
Umbra celei care curmă,
Că eşti Taina de pe urmă ?

Variaţiune la nici

Nici aceea, nici aceasta
Nu a fost sigur Iocasta
Care a adus năpasta
Orbilor din lumea asta !

Nici aceasta, nici aceea
Nu a fost precum almeea
Care a produs apneea
Surzilor cu melopeea !

Nici aceea, nici aceasta,
N-a purces sigur din ţeasta
Proştilor din lumea asta
De a cuceri şi creasta !

Epigonică

Şi dacă doruri bat în geam
Şi se închide cartea,
E ca în minte să te n-am
Şi să te uite moartea !

Şi dacă rugul e aprins
În poartă sau la uşă,
E că iubirea nu s-a stins
Şi arde în cenuşă !

Şi dacă mor cumva în crîng
La marginea tristeţii,
E ca în inimă să plîng
Cu roua dimineţii !

Într-un vis

Într-un vis în care viaţa
Are sens cu un declic,
Te trezeşti de dimineaţa
Şi nu-ţi aminteşti nimic !

Într-un vis în care lumea
Ţi se pare a fi reală,
Tre’ să te trezeşti anumea

Din această păcăleală !

Într-un vis în care moartea
Este doar un fel de punte,
Ar fi bine să-nchizi cartea
Şi să te aburci pe Munte !

Roua care plînge

Roua care plînge
Pe pleoapa dimineţii

Să fie oare sînge
Din aripa tristeţii ?

Vîntul care bate
În colbul neiubirii,
Să fie oare semnul
Auto-preamăririi ?

Surîsul ce străpunge
Buzele crispate,
E mirul care unge
Visele crăpate ?

Multicolorii fluturi
Din Arborele Vieţii,
Să fie chiar tributuri
Aduse Frumuseţii ?

Dacă voi zbura

Dacă voi zbura pe Soare
Îmi las umbra într-o floare,
Dacă voi zbura pe Lună
Îmi las umbra într-o dună,
Dacă voi zbura pe Marte
Îmi las umbra într-o carte,
Dacă voi zbura în zare
Îmi las umbra chiar pe soare,
Să se ştie că sînt floare,
Dună, munte sau doar carte...

Că sînt pasărea numită Lună,
Pasărea numită Soare,
Pasărea numită Marte,
Pasărea Conducătoare,
Că sînt pasărea Străbună,
Pasărea zisă măiastră,
Care zboară pe fereastră
Dincolo de lumea noastră,
Dincolo de Lună-Soare,
Mai înalt, mai sus, mai floare,
Către primele izvoare,
Înspre cel mai tainic foc
Unde nu există loc
Decît pentru Unu-Multiplu
Conjugat la modul triplu !

Un rînd de lacrimi

Un rînd de lacrimi şi-au propus
Din cea mai ‘naltă stratosferă
Să-L preamărească pe Iisus
În orice clipă efemeră,
În orice suflet descompus
Sau rătăcit pe emisferă !

Un rînd de lacrimi şi-au propus,
Din cea mai tainică durere,
Să-L preamărească pe Iisus
În suferinţa fără vrere,
În Adevărul cel mai sus,
În Calea înspre Înviere
Şi Viaţa morţilor ce nu-s !

Un rînd de lacrimi şi-au propus
Din cea mai chinuită sferă
Să-L preamărească pe Iisus
În orice timp, în orice eră,
În inimă, în minte şi în public,
Atunci cînd reuşesc să public
Poemul meu în atmosferă !

Sufletul

Sufletul, pasăre rară,
Pelerin prin lumea mare
Într-un sunet de vioară
Printre pietrele de moară,
De la răsărit de zare,
Pînă la apus de stare,
De la răsărit de lună,
Pînă la-nflorit cunună,
Cînd în zbor, cînd în uitare,
Cînd tîrîş, cînd a mirare !

Sufletul, pasăre rară,
Adormit în colivie,
Rătăcind ca să învie
Într-o oarecare seară,
La trei drumuri în răscruce,
Pe o neştiută cruce
Sau cîntînd în gura mare
Imn de slavă în pustie
Pentru cel ce nu prea ştie
Dacă-i treaz sau în beţie !

Sufletul, pasăre rară,
În tăcere de vioară,
Zbor din zbor de aripioară
Printre pietrele de moară,
Înviat la o răscruce
După taina de pe cruce,
Mîngîiind cu un zefir
Rănile unui martir,
Prefirînd celor în lacrimi
Liniştea de după patimi,
Cînd el însuşi s-a smerit
În Eternul Nenumit !

Sufletul, pasăre rară,
Poezie exemplară,
Pentru omul nemurit
În extazul înmiit !

Cu tîlc

O viaţă de cîine
Se spală pe mîine,
Diverge în tot
Se linge pe bot !

O minte de curcă
Se simte în furcă,
Coboară cînd urcă
În blană de nurcă !

O umbră de rost
Apare anost
Pentru un prost
Cînd ţine un post !